Dumitru Dumitrescu

TRILOGIE FANTASTICĂ

Editura STEF
DROBETA TURNU SEVERIN

Vă rog să credeți, dragii mei,
Nu sunt minciuni ce s-a-ntâmplat!
Priviți cu-atenție în jur
Fiindcă ce-am spus..., e-adevărat .

978-606-991-101-3

DUMITRU DUMITRESCU

TRILOGIE FANTASTICĂ

Prefaţă: Maria Toma DAMŞA
Tehnoredactare: Dumitru DUMITRESCU
Editor: Dragon Mihai NEDELCU
Machetare grafică: Dragon Mihai NEDELCU

Copyright© 2017 Dumitru Dumitrescu
Toate drepturile rezervate autorului şi editurii ŞTEF

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUMITRESCU, DUMITRU
Trilogie fantastică / Dumitru Dumitrescu. - Drobeta-Turnu Severin : Editura Ştef, 2017

ISBN 978-606-991-101-3

821.135.1-31

DUMITRU DUMITRESCU

TRILOGIE FANTASTICĂ

Editura STEF
DROBETA TURNU SEVERIN
2017

OP 4 CP 401
Drobeta Tr.-Severin
Tel/Fax: +40 352.401.584
+40 744 495 186
web: www.editurastef.com
e-mail: office.editurastef@yahoo.com
office.editurastef@gmail.com

ISBN: 978-606-991-101-3

PREFAŢĂ

D. Dumitrescu, Trilogie fantastică
(Teatru liric inspirat din trei basme populare româneşti)

Urmărind raportul dintre cultură, instrucţie şi educaţie, constatăm o tot mai accentuată degradare a actului cultural, un adevărat atentat la lectură. Acest atentat îl punem şi pe seama mas - mediei, care copleşeşte cu emisiuni şocante, de calitate îndoielnică, dar atractive prin ,"surprizele" oferite. Însuşirea culturii şi a educaţiei nu poate fi, însă, străină de realizările din domeniul artei în general şi al literaturii în special. Prin bogăţia şi varietatea temelor abordate, literatura contribuie plenar la formarea şi dezvoltarea caracterului, la cultivarea unor sentimente nobile; la formarea personalităţilor, la însuşirea unei limbi mai bogate, cu o exprimare aleasă, clară şi mai precisă, facilitând concretizarea într-o formă originală a gândurilor şi sentimentelor.

Poetul Dumitru Dumitrescu, aflat la al zecelea volum, dar nu un oarecare volum de poezie, ci unul de excepţie, vine în faţa cititorilor cu o dramatizare lirică a trei basme populare româneşti cu reale calităţi estetice.

Domnia sa doreşte să sprijine în felul acesta " Teatrul radiofonic" şi nu numai, un "teatru" care a devenit "amintire", contracarând invazia de "basme moderne" atroce şi fără impact educativ pozitiv, cu mesaj dur...

Trilogia fantastică (Crăiasa Zorilor, Tainele palatului de cleştar, ...şi viaţă fără de moarte) cu un profund caracter liric vizează teme etern umane, care sub pana măiastră a poetului îmbracă o haină nouă, frumoasă şi atractivă. Poetul sparge tiparele tradiţionale – sub raport ideatic şi compoziţional – împletind atmosfera fantastică cu cea realistă, epicul cu liricul.

Impresionează armonia poetică a versurilor, eleganţa stilului, armonia dintre gând şi expresie, forţa de evocare, atmosfera sufletească echilibrată a personajelor, impactul educativ pozitiv al mesajului.

Poetul are mereu în vedere conflictul dramatic drept element fundamental, motorul acţiunii, determinând atât confruntările eroilor cu realităţile exterioare cât şi cu cele ale propriei conştiinţe.

Prima piesă a trilogiei are ca titlu numele personajului principal, Crăiasa Zorilor. Prologul, avându-l drept erou pe povestitor,surprinde munţii,care personificaţi,"povestesc despre o ţară ca-n poveşti" condusă de un împărat, care avea "trei feciori frumoşi". Acţiunea se desfăşoară alternativ, atât pe plan real, cât şi pe plan imaginar, în şapte acte.

Peripeţiile călătoriei prinţului Petru spre Ţara Zorilor, ca să aducă împăratului "leacul" pentru boala sa, după sfatul vrăjitoarei, sunt relatate cu talent de către povestitor. Ajunşi pe "alt tărâm", Petru primeşte de la Sfânta Miercuri "un fluier mic", cu "vrajă-n glas" şi un "ulcior"… dar, la întoarcere, vor fi ucişi - atât el cât şi murgul - de cei doi fraţi mai mari, care i-au furat "apa vieţii" s-o ducă ei împăratului.

Salvat miraculos, Petru se va căsători – pe celălalt tărâm - cu Zâna Zorilor, iar la nuntă va veni şi ... împăratul, tatăl său.

Tainele palatului de cleştar, debutează tot cu un Prolog al povestitorului şi continuă cu dialogul acestuia cu o "bunică"..., la curtea împărătească unde se află misterul "palatului de cleştar". Împăratul-zmeu, după mai mulţi ani, îşi ameninţă soţia:"De nu naşti, atât ţi-e viaţa!". Ursitoarele, însă, i-au schimbat la naştere gemenii cu "doi pui de veveriţă", iar pe împărătească au prefăcut-o în "ciută'.

Copiii au crescut "în turnul cel mare", hrăniţi de o păsărică trimisă de una dintre ursitoare. După un timp s-au împrietenit cu doi copii de cioban, apoi s-au îndrăgostit. La vârsta de optsprezece ani, când le-a încetat blestemul, au fost prinşi de

împărat şi legaţi în lanţuri, iar împărăteasa, scăpată şi ea de blestem, a venit să-i ajute. Pe ciobănaş l-a ucis zmeul-împărat, iar prinţul a fost salvat de către ursitoare, care din nou a prefăcut pe - mamă şi fiu -, în cerb şi căprioară. A salvat, apoi şi pe ciobănaş... Basmul se încheie într-o atmosferă feerică.

Povestea "... şi viaţă fără de moarte", ne spune într-o atmosferă fantastică ("păduchi împotcoviţi", "furnici cu ancore de-oţel", „plopi" plini cu „mere", „prunii cu alune","lupii cu mieii se-nfrăţeau"), că trăia un împărat şi o împărătească mâhniţi că nu au copii. Uncheşul le-a dat un leac, dar copilul nu a vrut să se nască până când împăratul, i-a promis "Viaţă fără de moarte". Voind - cu adevărat - să "străbată nemărginirea", Făt-Frumos a dezlegat misterul, descoperind în herghelia tatălui său, calul năzdrăvan, care i-a spus ce să-i mai ceară tatălui, pentru a putea parcurge, "tainicul drum spre nemurire", "prin spaţiul noilor fruntarii". Ajungând pe alt tărâm, s-au înfruntat cu "zmeul (…) fioros " care, a fost înfrânt şi prefăcut în "pulberi", apoi cu mama lui, învingând-o de asemenea.

Ajunşi pe tărâmul "tinereţii fără bătrâneţe", la palatul împărăţiei, doar o zână i-a salvat să nu fie răpuşi de fiarele care apărau împrejurimile, pentru ca mai apoi îndrăgostindu-se unul de celălalt,să-i devină soţie. Misiunea pământeanului, devenit rege, era să asigure învârtirea roţii "veşniciei ", având restricţie doar pentru a nu merge în "Valea Plângerii", unde, fără să vrea, a intrat din greşeală, fapt ce i-a stârnit dorul de părinţi. Hotărât să-i vadă "măcar o clipă", deşi zâna i-a spus că sunt morţi de câteva sute de ani, calul s-a învoit să-l ducă, dar nu stă "un ceas"pe pământ, că se întoarce înapoi.

Drumul "invers" a însemnat pentru Făt-Frumos regres; "scrutând distanţele astrale", eroul îmbătrânea, "respir mai greu", "părul pe umeri îi albise", "mi-e tot mai greu", "moşneagul...."; "Apoi o palmă-i trase Moartea(…) şi-ndată se făcu ţărână".

Poetul menţine atmosfera de basm: ”călare pe cozi de mături”, “timpul a dat lacului poruncă”, din ochiul ciclopului ”ţâşneau scântei de viaţă şi curcubeie de lumină”, şi foloseşte un stil metaforic “arnici de soare”,”sidef de stele”, “alei de foc”, bine susţinut de personificări (“striga o floare de sulfină”).

Inversiunea joacă un rol important (“deschis-au”, ”purces-au“), ca şi viitorul popular (“s-or petrece”, o să se-ntâmple”), ca şi prezenţa povestitorului (“vă spun”, “cred eu”, “neică“, ”pot spune”, etc. …).

Expresiile populare (“hăt”, “a-şi găsi naşul”, “nu era de şagă”, “bată-i vina”, ”cu chiu cu vai”,”pe veci”,”pe îndelete”, “mai mare dragul”, “vrute şi nevrute”), cuvintele regionale şi populare (“zău”, ”oleacă”, “turuind”,”hatâr”, ”mintenaş”) sunt măiestrit îmbinate cu neologisme (“sideral”, “opal”, ”ametist”, “talisman diamantin”,”giuvaer”, ”stranii”, “demers”), şi conferă pieselor o reuşită reconstituire a atmosferei specifice basmului.

Unele formulări îmbracă hainele maximelor (“toate prin sine se îndreaptă”, ”miraj al minţii - nemurirea”, “ce-a fost dat să se întâmple s-a-ntâmplat”, “nu m-am născut ca să fiu rege, ci să străbat nemărginirea”). Textul este structurat în strofe a câte şaisprezece versuri, dată fiind amploarea acţiunii şi fiorul inefabilului, armonios concepute să valorifice magia cuvintelor, pentru a surprinde şi reda stările sufleteşti complexe ale personajelor, peisajul de basm…

Cuvântul, în poezia lui Dumitru Dumitrescu, dobândeşte întrupare în zonele cele mai adânci ale sinelui prin mijlocirea reveriei, realizând în felul acesta un discurs poetic polifonic între vis şi realitate, având ca temă de meditaţie, problemele existenţiale.

Profesor, Maria Toma Damşa
membru U.S.R

TEATRU LIRIC
(inspirat din trei basme populare româneşti)

Moto:

Dezorientat dacă te simţi prin labirintul vremurilor
întoarce-te cu adânc respect la izvoarelor naţiei tale şi bea cu
nesaţ din marea lor înţelepciune, pentru că numai aşa te vei
bucura şi tu, în sfârşit, să cunoşti drumul cel bun până la
destinaţia care ţi-a fost hărăzită.

CRĂIASA ZORILOR

Personaje:

Povestitorul
Împăratul
Cei trei fii ai săi: Petru, (eroul basmului), Florea, mijlociul şi Costan, băiatul cel mare
Vrăjitoarea din ţinutul împărăţiei
Sfânta Miercuri
Zânele din Împărăţia zorilor
Uriaşul de la graniţa zorilor
Floarea vrăjită de sulfină
Zefirul primăverii
Crăiasa zorilor

PROLOG

Povestitorul:

Ascult cum munţii povestesc despre o ţară ca-n poveşti
Şi-un împărat, cum n-a mai fost altul la fel de bun şi drept,
Pe plaiul nostru a domnit, e scris în piatră, de citeşti,
Un veac întreg ocârmuind cu harul său cel înţelept.
Trecut-au vremuri de restrişti, războaie grele şi-ncleştări,
Împresurat fiind de stihii, ca un stejar gat-a se frânge,
De-atâtea răni mi s-a ales c-un junghi în suflet, şi-ntristări,
Încât acum la bătrâneţi şade-n iatac şi, tainic, plânge.
Cu chibzuială-mpărăţind peste supuşi şi-a dat silinţa

În a-şi ascunde slăbiciunea de om pe-a inimii văpaie,
Că nu e leac spre-a se-odihni şi nu-i va trece suferinţa
Ştia şi dânsul că-a decis să steie singur în odaie.
Crescut-a trei feciori frumoşi la curtea mândrului palat
Gingaşi ca merele domneşti aflate-n pârg, spre a se coace,
Nehotărât în a-l numi urmaş la tron ca împărat
Pe cel mai vrednic dintre ei, suspină-ngândurat şi tace.

ACTUL I

O grea tristeţe-i peste oşti, o frică parcă nelumească,
Un murmur sec şi temător, un cor de voci neînţelese,
Se schimbă gărzile la tron cu-aceeaşi sârgă ostăşească
Şi pe la uşi se-aud scorneli, printre-deschideri tot mai dese,
Precum că-i orb şi că nu-i leac la bătrâneţi de vindecare,
Că veşnicia nu stă-n om, oricum îşi va afla sfârşitul
Indiferent ce hram îl porţi se va petrece fiecare
Cum este scris şi ne e dat, la rând să fim, domn şi mojicu'.
Îngrijoraţi cei trei flăcăi de tatăl lor şi de-a lui boală
S-au întâlnit spre-a hotărî care din ei să meargă iute
Până-n iatac, la baldachin, cu-aplecăciuni şi cu sfială
Să îl întrebe de ce-i trist, ce-ar putea face să-l ajute.
Costan şi Florea fiii mari, îndreptăţiţi urmaşi la sceptru
De frica vreunei dojeneli care-ar primi-o la-ntrebare,
Şireţi ca vulpile-l conving cu vorbe dulci, spunând lui Petru:

Florea:

- Du-te degrabă, că-i eşti drag dintre noi trei, tu… cel mai tare !

Costan:

- Şi fii atent cum îi vorbeşti, cum te comporţi, ce îi vei spune
Astfel cu toţii să aflăm care-i durerea ce-l apasă,
Adu-i aminte despre tron că şade gol şi-i vai de lume
Dacă-ntre timp nu s-a gândit, căruia dintre noi îl lasă!

Florea:

- Mai cercetează-l de vreun junghi, ochii cumva de-i are tulburi
Şi mergi pe vârfuri, să auzi cât de uşor îi e respirul,
De-i este frig să-l înveleşti, uite îţi dăm câteva pături,
Iar dacă vrea la spovedit…, noi vom veni cu patrafirul.

Povestitorul:

Cuminte şi ascultător de felul lui, frumosul Petru
Îngrijorat mai mult de fraţi, gândind cu-a minţii-i ascuţime,
Agil şi sprinten printre săli şi-a învelit ghetele-n fetru
Ca pe sub bolţi împărăteşti, uşoru-i pas să nu răsune.
Ajuns la uşa din antreu pentru-a nu face gălăgie
A apăsat încetişor ca şi cum ai atinge clanţa,
Însă de-odată s-a deschis pe două părţi, scrâşnind din cuie,
Ca să-l trezească pe-mpărat bătrâna uşă, cotoroanţa;

Atât i-a fost ! Numaidecât a şi sărit din pat să vadă
Cine-i la uşă nepoftit cu ochi de plumb bătrânul rege,

Împăratul:

- Ce cauţi, Spârleo ? - tremurând mai, mai, din baldachin să cadă -
Cum îndrăzneşti să îmi încalci porunca, devenită lege?

Petru:

- O, vai, tătucă… - (şi-n genunchi s-a aşezat degrabă Petru)-
Ştiam c-o să mă dojeneşti, voi îndura orice pedeapsă,
Venind la tine-ngrijorat sufăr şi eu, oare, n-am dreptul
Să ştiu, să aflu dacă-mi spui ce te frământă şi te-apasă?
Poruncă dă-mi, plec bucuros, iartă-mi umila stăruinţă
În a-ntreba ca un smintit, al tău necaz de are leac,
Indiferent ce greutăţi vor fi să trec, le trec tăicuţă,
Numai să-mi spui unde să merg, pe cin' să-ntreb şi ce să fac !

Împăratul:

- Vai, ce copil neascultător, cum ţi-ai permis, măi, prichindele,
Să mă trezeşti taman din somn aşa, cam pe nepusă masă,
Ce vrei să ştii ? Nu-i treaba ta şi nici că-mi face vreo plăcere
Să îţi răspund la întrebări. Închide uşa… şi mă lasă!

Povestitorul:

Stând în genunchi la baldachin s-a ridicat cu greu voinicul
Şi-n reverenţe s-a retras, însă străpuns de-ngrijorare,
Că l-au durut vorbele; nu, ştia mânia-i şi tipicul...
Era mâhnit că n-a aflat de ce-i bolnav şi ce îl doare.
În urma sa c-un scrâşnet scurt l-a petrecut bătrâna uşă
Până departe printre săli cu bolţi de piatră-ntunecate,
Leacul durerii-mpărăteşti îl apăsa ca o ţepuşă
Că nici n-a vrut a se-ntâlni cu vreun slujbaş, ori cu vreun frate...
Zile la rând a ascuns taina despre-ntâlnirea cu-al său tată,
Fiindcă-a văzut în ochii-i plânşi o ceaţă albă ca o pâclă
Ştia de-asemeni că trăia într-un bordei scobit în piatră
O ghicitoare cum nu e alta-n ţinut, de pricepută!
Iute pe murg a-ncălecat, să-asculte glasul vrăjitoarei
Ce-l aştepta că va veni curând la masă cotoroanţa,
Pân' la bordei nici n-a ştiut cum a ajuns, cum stă-n picioare
Lângă o uşă de stejar, că-a-mpins în ea, să-i rupă clanţa;

Vrăjitoarea:

- Aşteaptă-mă ca să-ţi deschid, ştiam demult că vii, voinice,
Desfrâie-ţi calul să îl laşi slobod pe plai să pască-n pace,
Ca dup-aceea în bordei să vedem ghiocul ce ne zice
Despre-mpărat şi taina lui, de ce stă trist şi de ce zace.
Mai deunăzi, cu bobi-am dat să mă conving că ghiocul ştie
Unde e râul de mărgean ce curge printre stânci năvalnic,
Pe mândra-i albie de-argint s-a tras hotar de-mpărăţie
Şi-ntrezăresc pe împărat: cum ai fi tu…, aşa-i de falnic !
Disting de-asemeni peste râu, mişcări în cerc, un joc anume,
O controversă la hotar, se-aruncă-n vânt cuvinte grele,
O vrajbă mare desluşesc între tătâne-tău şi zâne
Care-l blesteamă-n fel şi chip, întunecându-l la vedere.
Asta explică de ce-i trist şi sper ca noi să-i dăm de leac
Din câte ştiu orice blestem are şi-un fir, o dezlegare,
Totu-i să-ajungi în acel loc cu murgul tău pare un fleac

Şi-mpărăteasa de le-o prinzi, leacul sunt sigură… că-l are!

Povestitorul :

Uimit de cele ce-auzea şi îngrozit peste măsură,
Voinicul nostru-ncrezător, iubindu-şi tatăl peste fire,
Privind la oala ce fierbea un ceai cu iz de mătrăgună
A scos din taşc-un pumn de-arginţi, pentru ghicit ca mulţumire.
Apoi din prag a fluierat să vină-n tropot pân' - la dânsul,
Numaidecât a şi sosit de drum întins pregătit murgul,
Cu ochii roată spre hotar, a-nconjurat întreg ţinutul
S-aleagă drumul potrivit 'nainte de-a se stinge-amurgul.
Rătăcitor prin codri deşi, simţind cum îl trăgea sorocul
Şi cum un gând mistuitor iuţea a inimii-i bătaie,
După vreo trei ceasuri de mers, au mai slăbit din ritm galopul
Şi s-au oprit lâng-un izvor, scăldat de luna cea bălaie.
Susurul apei de smarald, cu glas de vânt prin poeniţă
L-a îndrumat spre-a-şi slobozi murgul pe plai, să pască iarbă,
Misterios i-a mai şoptit să strângă coardele de viţă
Din ele să-şi aprind-un foc, ca lângă jarul lui să-adoarmă.

ACTUL al II-lea

Povestitorul:

O stea prin norii-ntunecaţi îl lumina ca să-l trezească,
Îngăduind numai un ceas să se întindă-n patul moale,
Lucind pe cer a urmărit cum o vâltoare nelumească
Printre copaci că şerpuia, zburând prin crengi să mi-l omoare;
Susurul apei de smarald cu glas de vânt s-a făcut vaier
Şi-ntregul codru-a răsunat, ecou să dea stihiei sumbre,
Trezit din somn, viteazul prinţ cu spada îndreptată-n aer
S-a avântat orbecăind, ţintind în jur mişcări de umbre.
Valuri de smoală l-au cuprins să-i ia puterea, să i-o sece,
Căci s-a rotit cosind în cerc, tăind prin crengi frunzar la lună,
Norul cel dens şi-apăsător la cinci tăieri se-nmulţea-n zece

Întunecând cu limbi de foc steaua pe cer, să îi apună…
Întreaga noapte s-a zbătut neobosit, lovind vrăşmaşul,
Ştiind că-o clipă de va sta va fi răpus, era convins…
De osteneală şi de greu mai, mai, că îşi găsise naşul
Însă cu trudă, până-n zori, voinicul nostru… a învins!

La fel şi murgul s-a luptat, muşcând stihia de picioare
Cu coama despletită-n vânt să-alerge-n jur, să-i deie roată,
Lângă voinic spre-a-l ajuta a stat pe flancul de-apărare
Şi cu copitele în vânt lovea-n năluci…, ca să le-abată.
Scăpaţi cu bine până-n zori stăpân şi cal se-mbărbătează
Privind la locul de dormit că-i plin de praf, de fum şi cioate,
Izvorul apei de smarald de-un alt necaz îi înştiinţează
Că va veni dacă rămân aici cu dânsul…, înc-o noapte.
Aşa că prinţul a purces să-adape calul prima dată
Şi din izvor la rândul lui să bea cu sârg, puteri să prindă,
Ca după-aceea-ncălecând să treacă pusta-ndepărtată
Pân'-la hotarul Zorilor, la ceas de seară să ajungă.
Un nor de praf în urma lor se-amesteca în rotocoale
Cu pietrele de povârnişi ce scăpărau a dor de ducă,
Că-i mistuia un gând ascuns, miraj la drum ca o chemare,
Gata oricând spre-a le-aminti de ce-au plecat şi ce s-aducă.

Suliţi de foc cădeau din cer arşiţa soarelui să-i ardă
Pe ici, pe colo, năluceau oaze de vis la perigeu,
Cu mâna streaşină la ochi şi cu cămaşa să îşi şteargă
Flăcăul fruntea de sudori, în şa pe murg ofta din greu.
Pân'-la amiază a durat cumplitul drum printre nisipuri
Când, deodată, i-a atins un fel de vânt cu iz de nalbă,
Capătul drumului parcurs ca o ripostă de tertipuri
S-a transformat în faţa lor într-un ţinut cu flori şi iarbă.
Trecuseră pe alt tărâm, aşa c-au mers fără să ştie
Câteva ceasuri necrezând ce văd şi că mai sunt în viaţă,
Păsări în zbor i-au însoţit, un fel de-alai cu veselie

Ca să-i conducă fără greș, spre-o casă mică din fâneață.
Ce drum plăcut, ce ușurare simțeau în suflet amândoi
Voinic și murg, că au scăpat de hula stihiei din neguri,
Lângă căsuță într-un măr lucrau albinele în roi
Și semn cu mâna le făcea să intre-n curte, Sfânta Miercuri.

De multă vreme aștepta să-i calce pragul un voinic,
Citise-n astre că un prinț va poposi la ceas de seară,
Având cu zânele un clinci și-o pricină de lămurit
L-a și poftit pe musafir de partea ei să fie… dară!

Sfânta Miercuri:

- Bine-ai venit pe ăst' tărâm! Hai, să intrăm în casă, prințe,
Ridică șaua de pe cal să pască slobod prin fâneață,
Spune-mi ce drum ai străbătut, cu ce necaz, ce vânt te-aduce
Și de-oi putea, am să te-ajut ori cel puțin să-ți dau povață.

Petru:

- Mulțam din inimă îți spun că mă primești, o, maică bună,
Prin ce-am trecut pare-un coșmar, să-ți povestesc ar fi mai bine
Despre-ntâmplarea la palat, despre vâltoarea cea nebună
Și despre leacu-mpărătesc straşnic păzit de nişte zâne.

Povestitorul:

Interesată mi-l sorbea din ochi, să-asculte curioasă,
Văzându-l cât era de trist și-a amintit a ei durere,
La vârsta primei tinereți sfânta, cu-obârșie regească
A fost să tragă de-un blestem scornit de pizma unei stele.

Să n-o pețească niciun prinț, în van să-și caute norocul,
Singurătatea ca destin pe veci urmând a-i fi de soață,
Din frumusețea ei cândva, blestemul stelei a luat totul
Rămânând doar cu chipu-i blând, brăzdat de lacrime pe față.
Știa de-asemenea un loc peste hotar păzit de zâne
Din care curge un izvor, cristal de viață veșnic vie,
Apă din dânsul cin-va bea, va-ntineri, așa se spune,
Și că e leacul cel mai bun de mers cu el la-mpărăție!

Sfânta Miercuri:

- Voinice dragă-ţi dăruiesc un fluier mic făcut din os
Şi un ulcior ca să aduci pentru-amândoi apă, în parte,
Te sfătuiesc să te grăbeşti gândind că-ţi este de folos
Spre-a nu-ntâlni Crăiasa lor, că te vei speria de moarte!
E-o zgripţuroaică, asta e, cea mai urâtă piază îi
Tu, ca să scapi nevătămat cântă din fluier mai cu foc,
Cântă orice! Vei fi surprins, o vrajă poartă-n glasul lui
Şi-aceia care-ţi vor sta-n drum pe unde treci, adorm pe loc.

ACTUL al III-lea

Povestitorul:

Spre dimineaţă s-a trezit cu inima ca pe jăratec
Voinicul nostru, mulţumind de ospeţie Sfintei Miercuri,
Din pragul casei i-a condus un vânticel primăvăratec
Având o treabă la hotar: să-l cureţe de ghimpi şi cioturi.
Prinţul pe drum şi-a amintit de fraţii săi, Costan şi Florea,
Plecat de-acasă nu le-a spus ce-i cu-mpăratul, de ce plânge,
Nici ei de-asemeni nu şi-au dat vreo osteneală, cât de colea,
Să afle ceva despre el: oricum, vroiau să mi-l alunge.
Îngânduraţi călătorind sfruntând cărări nemai-umblate,
Amurgul serii i-a adus pe malul unui curs de apă,
Hotar între împărăţii cu o lumină, hăt-departe
Prefigurând a fi un turn, sclipind pe zarea-ntunecată.
De osteneală copleşiţi şi-au ales locul de popas
Chiar sub o salcie la mal cu plaja fină, nisipoasă,
Au adormit ne-ntorşi, vă spun, noaptea pârându-li-se ceas...
Noroc c-au fost treziţi în zori de-o briză calmă, răcoroasă.

Bătea uşor de peste râu, spre-a risipi ceaţa-n crevase
Un fel de abur ce lega drumul de turn ca o arcadă,
Pe doi piloni înfipţi în părţi, legată-n funii de mătase
Era arcada de trecut şi pe sub ea, torenţi grămadă.

De două ori s-au șters la ochi, să vadă turnul, ce spectacol!
Înalt cât poate construi spre-albastrul cer un meșter faur,
Sclipind de dincolo de turn îi aștepta un alt miracol
Printre lumini întrezărind, palatul zânelor de aur.

Petru:

- Hei Petre, Petre, ai ajuns, mai ai puțin, doar să treci vadul !

Povestitorul:

Se-ncuraja în sinea lui lăsând murguțu-n plai să pască
Și-a mers voinicul pân' la pod, să vadă ce-i, să-i calce pragul,
Când să-l atingă, ghinion! Era o punte nelumească
Și lângă ea un uriaș cât el, cred eu; de vreo opt ori
Niciun străin de pe-alt tărâm hotarul zânelor să treacă
Nu avea cum, decât luptând cu uriașul de la Zori,
Noroc cu fluierul de os, altminteri…, nu era de șagă!

În felu-acesta a cântat de cum l-a pus pe-a sale buze,
Suflând cu sârg și meșteșug o hăulită românească,
Până la pod mergând încet se-opreau puțin ca să răsufle
Răgaz să n-aibă cel lungan, furat de somn, să se trezească.
Crezând că poate alerga și că va trece peste apă
Îndată Petru a intrat până la brâu în und-adâncă
De cum a pus picioru-n prag, simțind că podul e-o fantasmă
S-a-ntors din drum la uriaș, cu dânsul să se ia la trântă.
Aflându-l încă somnoros, degrabă-l dovedi voinicul
Cât era el de găligan l-a prăvălit în râu, de-a latul,
Că peste dânsul a trecut așa, precum ai trece digul
Din patru salturi reușind s-ajungă de pe-un mal pe altul.
Având cu sine un ulcior, flăcăul nostru, bată-l vina,
Pe ăst tărâm nemai-atins, după cum știm de om vreodată,
Plecat spre turn cale de-un ceas tovarăș bun i-a fost lumina
Izvorâtoare dinspre zori, ca să-l conducă pân-la poartă.

Privind acolo, ce să vezi? Nu am cuvinte să descriu
Palatul mândru-nconjurat de peisaje siderale,

Grădini cu flori precum în vis, de parcă Soarele-auriu
A adunat de peste tot ce-a fost mai drag domniei sale.
Stele prin pomii înverziți și zâne-n iarbă tolănite,
Trupuri trecute prin inel, cu umeri largi și sânii goi
Mai tresăreau din când în când, obosea Petru să le cânte
Uimit și el de ce vedea: bucle de aur, buze moi...

Petru:

- Oh, Doamne, dacă-ar fi să mor e cel mai bun locul acesta
Unde tu sufletu-mi să-l lași ca veșnicia să-l găsească...

Povestitorul:

Uitând să cânte, printre flori, zânele grabnic au dat vestea
Că la palat e un străin și că-a venit să prăduiască.
Atunci parcă mai abitir a început Petru-a cânta...
Neștiind sărmanul ce va fi și nici că va scăpa cu viață,
Și-a amintit ce i-a transmis măicuța sfântă, Miercurea:
Crăiasa de o va-ntâlni, la ea nicicum, să nu privească!

Și de la turn pân'-la palat a stat puțin la-ncurcătură
Să mai rămână un minut vrăjit de sâni și chipuri drage,
La frumusețea lor poftind să le sărute-ncet pe gură
Ce să vă spun că-ar mai fi stat, însă spre bolți ceva-l atrage.
Din înlăuntrul lor ascuns venea iz cu dor de taină
Ca un fior încins de foc , întregul corp să i-l străbată,
Așa simțea frumosul prinț cu inima zvâcnind sub haină,
Gata să rup-un năsturel..., așa-i sălta de-nverșunată!
Cu chiu, cu vai, s-a hotărât flăcăul calea să-și urmeze
Sforțând în poartă-a reușit s-o-ntredeschidă cât să intre
În curtea unde se-mpleteau luminile din metereze
Până la scări, să vadă ce-i, cum stau de-a lung înșiruite
Ferești din marmori și rubin, săli de smarald, bolți din opale,
Balcoane mari, împărătești pe stâlpi în trunchi de colivie,
Căci se vedeau căzând din cer stropi de argint, arnici de soare
Să umple-un bol de ametist cu picături de apă vie...

Privind la bolți a observat astrele nopții prin vitralii
Și de vitralii agățat un candelabru cu cinci brațe,
Pe centrul lor un talisman diamantin, cu fețe stranii
Cât să le strângă la un loc și-mpreunate, să dea viață.
Era acolo și-un sanctuar, posibil locul de-așteptare
Unde spre ziuă vin pe rând din cupă zânele să beie,
Nemuritoare cum se știu fără a face vreo schimbare
La ritualul transcendent, vin până-n zori, aici să steie.
Numai că Petru, om fiind, s-a și grăbit să umple-ulciorul
Setos din apă a băut de multe ori cu sârg, în fine
Fără a ști ce poartă-n el și ce minuni face izvorul,
De zece ori că i-au crescut puterile în trup, și-n fire.
Urmând să plece, a ales să treacă iarăși prin grădină
Însă prin colțul celălalt, simțind că-i umbră și răcoare,
Ce credeți voi că a-ntâlnit? Pe-un balansoar, dormea o zână
Iradiind lumini de vis, frumoasă foc, ruptă din soare!

ACTUL al IV-lea

Petru:

- O, Doamne, ce mai giuvaier, ce chip de înger, ce icoană
Întinsă pe-un spătar de pluș între surâsuri și suspine,
Fior al inimii de foc rază de suflet, tu, fecioară,
Mă ispitești cu frumusețI ca să mai stau puțin cu tine:
Părul să-ți dau după grumaz și-apoi pe spate să-l întind
Cum aș putea să plec de-aici făr-un sărut? Mare minune…
Decât să cer ce nu-mi vei da, Crăiasă, adormită fiind
La pieptul meu că te voi lua și-am să te strâng, cum știu mai bine!
După cum văd ți-ai pregătit o pâine proaspăt-aburindă
Și lângă ea într-un pahar apă ca roua de băut,
Voi lua din pâine-un colțișor să ai și tu, o, zână scumpă,
După ce scapi de-al vrajei somn să uiți pe veci, cine-a trecut.

Povestitorul:

Tot ce-a gândit pe loc voinicul a și făcut fără zăbavă

Că-a rupt din pâine-un colţişor, din apă a băut cu sete,
Amorezat, cum nu vă spun, s-a apucat, neică, de treabă
Că-a strâns-o-n braţe binişor şi dă-i săruturi, pe-ndelete…

Palatu-ntreg a-ncremenit privind la ei, martor mi-e ceasul
Blocat şi el în zimţi pe arc, nici gând să-nceapă a mai bate,
O veşnicie să fi fost, nu cred ca ăsta e necazul
Ci fluierul, că-a amuţit, trezind Zâna, pe jumătate
Care, cu braţele ei moi smucind să se împotrivească
Dulcelui vis iscat în som, flăcăului ce-o îmbrăţişa,
Alunecând pe-al lui grumaz, simţind că-i carne omenească
Alte plăceri parc-o-ncercau… să scape, zău, nici că putea !
Împresurată de-alintări, cu greu s-a ridicat din leagăn
Surprins, voinicul mintenaş din fluier a-nceput să cânte,
Cu paşi mărunţi s-a depărtat privind la chipu-i fără seamăn,
Gândind că va veni ’napoi, indiferent ce va să-ntâmple.
Trecu uşor precum un vânt de porţile întredeschise
Rămase-aşa spre-a-l urmări; oricum, lui nu aveau ce-i face,
Trecu de crângul înverzit, de zânele pe iarbă-ntinse,
Cântând din fluier că zbura..., topit de ochii fiinţei drage.

Ulciorul plin pentru-mpărat zdravăn legat de cingătoare
Şi-aceasta prinsă-n două chingi, încât pe drum să nu se piardă,
Ajuns la podul dintre lumi cu mâna streaşină la soare
L-a revăzut pe uriaş întins de-a latul peste apă;
Dormea ne-ntors şi sforăia; privind cum e, mai mare dragul
Că prinţul râul a trecut din trei mişcări fără să-l simtă,
Morocănosul găligan, crezând că-i vreun ţânţar cu acul
Din unda rece s-a trezit…, ca să se scarpine pe burtă.
Până să afle ce-i cu el, ieşind pe mal la vânt să uşte
Nedumirit despre ce-a fost, calmat de fluier, încă-n transă,
Flăcăul nostru era hăt… departe zău, vreo zece poşte
Unde murguţu l-aştepta păscând sub salcia pletoasă.
L-a luat de frâu şi a-ncălecat, lăsând în urmă Zorii tulburi

Ce ca o arşiţă-l ardeau pe dinlăuntru, foc şi jale…
Ştiind că nu va mai opri decât la casa Sfintei Miercuri,
Plumb îi era sufletu-aprins de vraja gurii Zânei-floare.

Şi cum odată se făcu drumul de mers o pantă lină,
Mai-mai să cadă de pe cal când se loviră de un stei;
Surprinşi de-un glas au amuţit, striga o floare de sulfină
Ascunsă printre mărăcini, că s-au oprit să vadă ce-i :

Floarea vrăjită:

- Vino, ridică-mă de-aici, ia-mă cu tine, măi voinice,
Nu te mira că pot vorbi, oracol sunt, să dau de ştire
Despre-ntâmplări ce n-au mai fost şi că vor fi, le pot prezice
De fapt eu ştiu unde-ai să mergi şi că nevoie ai de mine!

Povestitorul:

La fel ca noi de curios şi Petru, ce va spune floarea
De tatăl său, de tron, de fraţi, ori despre viaţa din palat,
Spera să-i afle liniştiţi, gândind că poate vrăjitoarea
Le-a spus ce e şi că-i pe drum să-aducă preţiosul leac.
Aşa că floarea dintre ţepi a luat-o-ncet, să n-o zdrelească
Cum era ea de mititică, plăpândă, gingaşă şi moale,
Spre-a-i mulţumi că a scăpat, a şi-nceput să glăsuiască
Imediat ce s-a văzut pusă în traista cu mâncare.

Mai către seară au ajuns la uşa casei sfintei Miercuri
Ce se-aştepta că vor veni înfometaţi şi storşi de vlagă,
Cum l-a văzut pe prinţ în prag, a şi întins vreo două pături
Peste salteaua de trifoi…, flăcăul sufletul să-şi tragă.
S-a desfăcut de cingători, ulciorul i l-a pus pe masă,
Vroia şi sfânta un pahar din apa vieţii dătătoare,
La tinereţea ei gândind că va mai fi din nou frumoasă
De bucurie şi de drag…, privea la Petru ca la soare !

Sfânta Miercuri:

- O, Doamne, cât am pătimit să trag blesteme, ce povară…

Lumină-mi sufletul, te rog, să scap din gheara bătrâneţii,
Cu bucurie-am să-ţi slujesc, fă-mă să fiu tânără iară
Şi dacă se va întâmpla..., n-o să mai am şi-alte pretenţii!

Povestitorul:

Întreaga noapte pe genunchi a petrecut-o-n rugăciune
Lângă ulcior pentru-a-l sfinţi, să poată bea şi dânsa apă,
În zori când Petru s-a trezit, mi l-a cinstit cum se cuvine,
I-a pus merinde pentru drum şi l-a condus până la poartă.

Petru:

- Te las cu bine, Maică Sfântă, doresc ca apa să-ţi priască
Şi-ţi mulţumesc de ajutor, mi-ai dat curaj, sunt în putere,
Ţi-am pus într-un pahar să ai şi dumneata lângă fereastră
Ca bând din ea nădăjduiesc să scapi de-ocară şi blesteme.

Sânta Miercuri:

- Drum bun, voinice-ţi spun şi eu, nu te grăbi, este mai bine
Să mergi încet, să cumpăneşti ce-i de făcut, prin ce vei trece...
Nu da ulciorul nimănui, ţine-l la brâu în şa cu tine,
Dacă-l vor cere fraţii tăi, vicleni cum sunt, ai grijă, Petre
Presimt de-acum că e de rău, nu crede lor, îţi poartă pică
Şi mai ales, ştiind că tu te vei întoarce cu un leac,
Mergi pe alt drum, poate că stau chiar în hotar la o adică
Să te aştepte, Petre-ţi spun, să nu ajungi la împărat…!

Povestitorul:

Se îndoia în sinea lui voinicul nostru că trecuse
Un an, aproape, de când uşa i s-a închis scrâşnind în dungă,
Şi-a amintit cum a plecat şi cum tătuţa-i poruncise
Să plece grabnic din odăi oriunde…, numai să se ducă!

ACTUL al V-lea

Simţea că timpu-a stat în loc de la plecarea lui furişă
Şi-a chibzuit în amănunt drumul de-ntors, cum e mai bine,
Avea în sine presimţiri că tatăl său cuprins de grijă

Îl aştepta încrezător…, că nu-l va face de ruşine.
De pe tărâmul Sfintei Miercuri voinic şi cal porniţi la drum
Ştiau ce-i paşte de mai stau ori, cât de lungă le e calea,
Zburau ca vântul prin văzduh lăsând în urmă praf şi fum
Într-un galop necontenit, să-ajungă-acasă, până seara.
Au revăzut codrul adânc, asemeni locul de odihnă,
Şi-au amintit cum s-au luptat o noapte-ntreagă cu stihia,
Au mers pe vadul râului pân-la hotar, lâng-o colină,
Ca de pe ea privind în jos, să-ntrezărească-mpărăţia.

Petre:

- O, hoo, opreşte, cal nebun, să stăm puţin, uite-o prisacă,
După cum văd am reuşit să ne întoarcem buni şi teferi,
E încă ziuă şi-aş dori să ne-odihnim aici, oleacă
Să ne tihnească ce-am făcut, privind pe cer primii luceferi!

Mi-e tare greu să-mi stăpânesc bătaia inimii, sărmana,
Ce simţăminte o răzbat, ce dor ascuns şi cum m-apasă…
Aş vrea să ştiu of, c-am uitat, având la mine-n traistă floarea
Să o întreb de împărat, de Sfântă, zâne şi… Crăiasă.

Povestitorul:

Aşa că din trăistuţă-şi scoase cu grijă floarea cea limbută
Care de-ndată începu să-nşire vrute şi nevrute:

Floarea:

- Ce vrei să-ţi spun, că Sfânta Miercuri plânge şi-i tare abătută,
La fel şi zânele s-au strâns să te blesteme Petre,-n curte,
Nu vreau să-auzi ce grozăvii azvârl din gurile nebune
Şi nici că Sfânt-a spart paharul ce i l-ai dat cu mintea dreaptă
Săltând în joc şi chiuind din mână l-a scăpat, o, Doamne,
Însă ce-i important să ştii… Crăiasa, Petre, te aşteaptă!
Dacă mă-ntrebi de fraţi, îţi spun că-s la hotar şi-s după tine,
Nu asculta chemarea lor cu glas viclean, plin de obidă,
Cât sunt de cruzi şi-nverşunaţi, ascunde-te, că nu-i de bine
Chiar şi-un minut dacă vei sta, le e de-ajuns să te ucidă!

Povestitorul:

S-a-nfierbântat în el voinicul şi parcă nu-i venea să creadă
De ce-auzea:- Să fie oare? Apoi s-a-ntors, poate că-l minte
Cu glasul ei turuind floarea, şi-n loc s-o pună în desagă
A aruncat-o hăt, departe…, mâhnit de cele auzite.
Ce nenoroc sau, ce blestem a fost să nu dea ascultare
Proorociţei sulfinii, despre-ntâmplări ce s-or petrece…
De multe ori şi noi trecând prin clipe asemănătoare
Naivi cum suntem nici că ştim, calea pe care-o vom alege!
Probabil ast-a fost să fie blestemul zânelor să-l tragă…
Curat la suflet, iubitor a toată fiinţa cea lumească,
Având încredere în fraţi şi doritor să îi revadă,
A hotărât s-aprind-un foc, şi lângă foc să se-ntâlnească.
Undeva-n plai, urca spre cer un tril duios de ciocârlie
Care odată-a amuţit pe larma unei oşti călare,
Veneau spre dânsul în galop soldaţii de la-mpărăţie
Cu Florea-n frunte şi Costan, grăbiţi întru întâmpinare.

Ce să vă spun, că i-am văzut unul cu altu-mbrăţişaţi
De bucuria revederii, plângea doar Petru… blând fecior,
Simţind că greul a trecut şi pot vorbi ca între fraţi
Le-a spus de leac că l-a adus şi că îl are în ulcior.
Apoi îndată au plecat pe jos cu caii de căpestre,
Oştenilor le-au poruncit să plece repede, fuguţa
Pân-la palat, de pregătiri, poporului să dea de veste
Că se întorc şi au la ei, leacul cel bun pentru tăicuţa.
Costan şi Florea se-aşteptau ca Petru să le povestească
Pe unde-a fost şi ce-a făcut; atenţi la el, ciulind urechea,
Cu paşi domoli au poposit lâng-o fântână câmpenească
Zidită-anume la hotar pentru drumeţi, să-şi stingă setea.
Numai că puţul ei adânc era uscat, pământ şi piatră
De când cu cearta care-a fost cândva, între-mpărat şi zâne,
Ştiau de dânsa cei doi fraţi, verificând că n-are apă
Era locşorul cel mai bun din planul lor, pentru-a-l răpune.

Cu rugăminţi mi l-au convins să se aplece peste ghizduri
Să vadă ce-i şi dacă pot apă cu ciutura să scoată…
Cum l-au văzut lângă fântână, din spate, făr-a sta pe gânduri
Înjunghiat l-au prăvălit.., să moară-n albia secată.
Apoi şi murgul i-au ucis cu ură şi sălbăticie,
Vreo câţiva metri-au tras din greu până la puţ să-i care trupul,
Leşul lui cald să nu rămână a fi găsit de vreo solie
L-au aruncat lângă flăcău, ca împreună să-şi dea duhul.
Oh, Petre, nu mă urgisi să-ţi port eu doliul resemnat
Ca martorul neputincios în faţa ticvelor stricate…
Pentru un tron, indiferent, oricât ai fi de-nverşunat
Mi-e peste fire să-nţeleg cum să-ţi ucizi şi propriul frate!
Aşa e lumea pe pământ, plină de rău şi de trădare,
Pentru-a obţine vreun hatâr, ce-i lăcomiţi peste putinţă
În a accede-n ierarhii de orice lucru sunt în stare!
Chiar să comită fratricid; împinşi de propria-le dorinţă.

Spre-a povesti îmi reţin plânsul cu foarte mare greutate
Privind ce fac nelegiuiţii, ştiind că au la ei ulciorul,
Fără să aibă remuşcări deschis-au poarta la cetate
Minţind prin jur că a plecat… la zâne, înapoi, feciorul.
Apoi să vedeţi ce bairam cu saltimbanci şi cu ţimbale
Cu hore-ntinse prin ogrăzi, de răsuna neică, palatul,
Oştenii regelui au strâns la curte-ntreaga răsuflare
Să proslăvească pe cei doi, fiindc-au adus tatălui leacul.
Vreo şapte zile a ţinut dansul şi masa-mpărătească,
Iar împăratul a primit apa cu mare bucurie,
De cum pe faţă s-a spălat, dorul şi pofta sa de viaţă
I-au revenit şi le-a promis… jumate din împărăţie.
Ceva anume-l intriga, gândind la Petru, cum să plece
Fără să-l vadă cel puţin urcat pe scări la metereze?
Îi era fiul cel mai drag şi-ar fi putut să-l înduplece
Măcar o clipă, doar atât, să stea şi să-l îmbrăţişeze.

ACTUL al VI-lea

Povestitorul:

Ascult cum munţii povestesc despre-un tărâm neasemuit
Şi despre-un prinţ cum a plecat dintre cei vii el, fiind alesul,
Cu omenescul simţ al firii, ce-i ne-nţeles devine mit
Iar faptelor printre-amintiri, iute le pierdem înţelesul.
Dacă regatul s-o-mpărţi în două, nici c-o să ne pese
Având sau nu vreun avantaj, atâta timp cât nu ne doare
Ce s-a-ntâmplat, şi că la tron sunt crime, intrigi, interese
Uităm de Petru c-a ajuns să zacă-n beznă şi uitare.
Însă-adevărul e că nu-i cum vrem noi să ne fie bine
Şi că dreptatea nu stă-n om, e dincolo de el, veghează
Asupra firii pământeşti pluteşte-un duh de mântuire
Spre-a ne uni şi împăca…, cu tot ce ne îndepărtează.
Să nu vă ţin prea mult de vorbă, am să vă spun şi despre zâne
Ce-au mai făcut de când flăcăul le-a părăsit fugind hoţeşte,
Cum tulburarea le-a cuprins, grabnic s-au strâns de prin pădure
Toate la leagănul Crăiesei, să vadă ce-i... şi ce lipseşte.

Aceasta încă poartă-n suflet fiorul dulce-al sărutării
Ce l-a simţit atunci când Petru o dezmierda ca pe-o copilă,
Că nu şi-a mai venit în fire de la strânsoarea-mbrăţişării

Crăiasa zânelor:

Abia şoptit a întrebat: - Cine-a-ndrăznit aici să vină
Să guste pâinea de pe masă, să bea din apa din fântână,
Unde-aţi fost zânelor plecate? Şi zmeul podului, vai, unde
Se află-acuma pământeanul fugit cu un ulcior în mână
Care venind până la leagăn…, a cutezat să mă sărute!

Povestitorul:

Gândind la vis, îi simte trupul, l-ar recunoaşte dintr-o mie
Cum era el, flăcăul nostru, frumos la chip ca un luceafăr,
Şi cum lucra în piept amoru-i, cuprinsă de euforie

Le-a poruncit:- Porniţi degrabă, şi-aici să mi-l aduceţi, teafăr!

Povestitorul:

Aşa că au plecat ca glonţul din curte ielele nebune
Să-l caute cât mai departe pentru a-l găsi-n carne şi oase,
Degeab-au răscolit pământul pe-ntreg cuprinsul lui, pot spune,
Căci s-au întors fără să-l afle, pe-acel ce de la Zori plecase.

Şi-atunci s-a îndreptat spre Soare, Crăiasa Zânelor să-l roage:

Crăiasa zânelor:

- Stăpâne ce-mi lumini palatul, plutind pe bolta înstelată,
Ajută-mă, te rog din suflet, caută ochii fiinţei drage,
Şi urma lui de vei găsi-o…, cu raza-ţi adu-mi-l la poartă !

Povestitorul:

Înduioşat de rugămintea spusă cu-alean din inimioară
S-a ridicat pe cer Augustul, să lumineze codrii-n noapte,
Şi de pe munţi cât vezi cu ochii, din zori şi până către seară
Strălucinând nemărginirea n-a reuşit nici el să-l afle!
Nu avea cum pătrunde-n hăul întunecat de la fântână
Şi nici vreun semn, cumva, de viaţă să se audă ori, petrece…
Voinic şi cal ucişi sălbatic sub un strat proaspăt de ţărână
Zăceau atinşi de suflul morţii în puţul cel uscat şi rece.
Că ceasul rău le-a fost pavăza sau le-a cântat vreo cucuvaie
Nu plânge nimeni după dânşii, aşa cum faptele arată,
La curtea regelui se cântă, Costan şi Florea umblă-n straie
Împărăteşti, de-ncoronare... şi-i veselie deocamdată.

Sunt curios să ne întoarcem până la casa Maicii Sfinte
Care, aşa cum a spus floarea, se jeluie peste măsură
După flăcăul ce-a plecat, sperând c-acesta să îi umple
Înc-un pahar dacă-n ulcior, i-a mai rămas vreo picătură.

Sfânta Miercuri:

- Ce-o fi cu el de nu dă semne, ce s-a-ntâmplat, oare ce face ?
Unde-i zefirul primăverii, că toată noaptea la ulucă
A zgâlţâit şi s-a jucat cu grinda-n pod, nu mi-a dat pace,

De-aceea vreau să îl trimit după flăcău, ca să-l aducă.
Poruncă-i dau, numaidecât, să cerceteze pe-unde ştie
Că numai el sprinţar cum este ar mai putea să îl găsească,
Aşa cum prin cotloane cată, l-am prins şi la bucătărie
Suflând în vatră, pricăjitul… s-aprindă lemnele cu iască;
Aş mai dori nespus să-ntrebe şi de ulcior, în el de are
Niţică apă pentru mine, că dacă nu, e foc şi pară!
Să se întoarcă mintenaş cum o putea, pe jos, călare,
Că-i urmărit şi au ajuns zmeoaicele… la el în ţară !

Povestitorul:

Cuminte şi ascultător, din plai blânduţul zefirel
Cel mai iubit fecior de vânt, prevestitor al primăverii,
S-a prezentat în prag sfios, ca un copil dragul de el
La Sfânta Miercuri, să îi dea prescura binecuvântării.

Sfânta Miercuri:

- Vei merge pe acelaşi drum parcurs de Petre, pân'- la poartă,
Probabil este în palat; de-l vei vedea, spune-i de mine
Şi de pahar cum s-a-ntâmplat , spune-i, te rog, să se întoarcă
Că dacă-l prind zmeoaicele, ce va păţi… nu e de bine!

Povestitorul:

O zi întreagă-a bântuit să-i prindă urma de opincă
Prin codru-adânc, pustiul crâncen, cotrobăind în tot palatul

Zefirul :

Nici gând de prinţ: - Unde-o fi oare ? Ei bine, voi mai sta o clipă,
Să văd de e printre slujbaşi. Acolo cred că am să-l aflu!
Nu pot nicicum să-l intuiesc ! Ce lume e, ce zarvă mare!
Şi peste tot se-aud cântări din cobze, goarne şi lăute,
Costan şi Florea-s lângă tron, de-a dreapta majestăţii sale,
Bine dispuşi şi nici că vor de Petre ceva să discute!

Povestitorul :

Către-nserat, a obosit vântul gingaş de primăvară
Cu-alergătura-i de copil fără vreun semn să reuşească,

Mâhnit a mers înspre hotar văzând că noaptea se pogoară
Şi la fântâna din răscruci a hotărât să se-odihnească.
De cum pe ghizduri s-a urcat, ca să pătrundă înăuntru
A şi simţit că de pe fund venea spre dânsul damf de moarte,

Zefirul :

- O, Doamne, cum mă chinuieşti, sigur aici a ajuns Petru,
Îi simt şi calu-njunghiat căzut de-asemenea-ntr-o parte!
Ce să mă fac, că-i vai de mine, eu am promis fără tăgadă
Să îi aduc pe amândoi de unde sunt, asta voi face !

Povestitorul:

Şi mi i-a luat de subţiori, stăpân şi cal aflaţi în groapă
Ca să îi scoată cum o şti, până la Miercuri, a se-ntoarce.
Trecând de condru-ntunecat Zefirul, Doamne, că-mi plângea
Deasupra lui stelele nopţii plângeau la rândul lor cu jale,
Peste pustiul dintre lumi o ploaie că din cer pica
Să-i spele drumul de păcat… şi tot nisipul de pe cale.

ACTUL al VII-lea

Povestitorul:

La Sfântă doar ce au ajuns. Cum i-a văzut, vai, ce durere,
Că mi s-a strâns pe lângă gard toată suflarea din fâneaţă,
Până şi zânele-au venit, mânate cred, să-afle şi ele
Ce e, cum e, şi dacă pot, pe prinţ să-l readucă-n viaţă.
Decât să steie la bocit, au dat năvală în ogradă
Peste cei doi fără suflare, spre-a-i curăţi de putrezime,
Şi-a suflecat Miercuri cămaşa, a pus pe vatră o căldare
Să fiarb-un terci din flori de vâsc, trebuincios pentru azime.
Azimele le-a frământat cu lut şi apă de la rouă,
Cu glasul stins a descântat pân-a crescut mare aluatul,
Când a-ncetat de curs în părţi, din el cu mâinile-amândouă
A rupt să-i ungă pe cei doi cum stăteau unul lângă altul.
Ştia Crăiasa de la Zori despre vecina sa că-i sfântă
Şi a trimis spre-a se-mpăca, un blid umplut cu stropi de viaţă,

De cum pe morţi a picurat, aceştia parcă-ntr-o secundă
Mi s-au trezit ca din coşmar, slăbiţi în trup şi albi la faţă.

Petre:

- O, Maică, mult am mai dormit, unde mă aflu, ce-i cu mine,
De ce s-au strâns să mă privească zânele Zorilor, ce-i asta ?
Te-ai împăcat cumva cu ele ? Eraţi certate, foarte bine
Că vă-nţelegeţi cel puţin ca-ntre vecini…, tu şi Crăiasa!

Sfânta Miercuri:

- O, Petre, mult te-am dojenit să te fereşti si să ai grijă
Că rău e omul lăcomos după putere, bani, mărire…
Ne-am împăcat după cum vezi, şi pentru mine-i o surpriză !
Ceva la Zori tu ai făcut, nu ştiu, aştept să îţi mai vii în fire
Să-mi povesteşti ce s-a-ntâmplat fără să minţi, măi voinicele,
Căci tare mult te îndrăgesc după cum văd că au venit
Să te salveze, ştiind că eşti pe moarte, dragelor de ele
Le mulţumesc pentru-ajutor …, singură, n-aş fi reuşit.

Povestitorul:

Trei zile-au stat să-şi povestească de una, alta, ce să facă
Şi-a prins puteri din nou voinicul, pe cât a fost mai punem zece,
La fel şi murgul în grădină hrănit cu miere din prisacă
Aripi că i-au crescut, să zboare, fiind pregătit oricând să plece.

Un foc în piept parcă-l ardea, aşa cred eu şi-i înţeleg
Răgazul în a cumpăni un plan în gând, ce va să-ntâmple,
Decât să meargă înapoi la fraţii săi care petrec,
Peste frustrări el a trecut, cu ei nevrând să se înfrunte.
Şi cum de-asemenea ştia că-s de făcut şi alte treburi
Ascunse numa-n mintea lui, topit de dorul zânei drage,
Cu glasul moale mulţumind încă o dată Sfintei Miercuri
Din pragul uşii a plecat fiind hotărât ce drum va face.
Într-o clipită mi s-au dus ca şi cum ar fi fost o boare
Voinic şi cal într-un tandem, alunecând pe după casă,
Chemat de ochii Ei, căprui, mai mult în zbor cât în picioare

Mi s-a topit Petru în zări până la salcia pletoasă.
Iar la hotar, nu vă mai spun de râu, de pod, vai, uriaşul
Care privea uimit cum trec năluci spre turnul de lumină,
La poarta Zorilor ajunşi, pierit-a zânelor şi glasul
Când au văzut că o deschid şi se îndreaptă spre Regină.

Purces-au zânele din crâng să vină iute către leagăn
Având cu ele flori de crin, de salvie, de vâsc şi leandru,
Pe drum au împletit un pat din ramuri albe de mesteacăn
Pentru cei doi îndrăgostiţi, cu tablier de palisandru.
Deasupra lor aştrii-argintii împrăştiind cum le e rostul
Raze de-amor prefigurând un alt destin pentru Crăiasă,
În faţa ei a-ngenuncheat, apoi mi-a luat-o cu frumosul
Al nostru crai prin vorbe dulci, vroind s-o ceară de mireasă:

Petre:

- Iartă-mă, scumpa mea, te rog! Mult am greşit o, fată dragă,
Lasă-mă doar să te privesc precum albina la o floare,
Însetoşat de-al tău surâs, plecat-am glonţ ca la prisacă
S-adun nectarul buzei dulci, de-ai să mă laşi c-o sărutare!
Nu numai asta, dar şi părul, încet şi fără şovăire
Am să ţi-l prind pe după gât cu mâna-mi caldă de răsfaţă,
Măcar o dată de-aş putea să te mai strâng cum ştiu, iubire,
Ca împreună-mbrăţişaţi una să fim, bărbat şi soaţă!

Povestitorul:

Cu ochii-nchişi mi l-a primit lăsându-şi braţele întinse
Pentru-a-i răspunde la dorinţi cu gura-n ispitiri şirete…
De-mbrăţişări n-am ce să spun, ori de alint, nu mă dezminte
Ceea ce văd, c-am presimţit dragostea Zânei, pentru Petre;

Crăiasa Zorior:

- Dacă-ai venit să mă peţeşti, e dreptul tău, oricum, străine
Tânăr, frumos şi că mi-eşti drag, nu e de-ajuns să-ţi fiu mireasă!
Promite-mi că ai să rămâi aici la Zori, de-a pururi… bine?
Altfel, de vrei să te întorci la muritori, atuncea lasă!

Petre :

- Aşa va fi, cum îţi doreşti, n-am să mai plec şi cred că nunta
Pe care noi o vom avea-o, să fie piatra de-ncercare
Între tărâmuri glăsuind calea de mers, poteca, puntea
Ce va s-o treacă orice om, gândind la propria-i salvare.
Până la Zori dac-or veni Costan şi Florea să mă vadă
Din partea mea-s bine primiţi, iartă-i şi tu, mare Crăiasă,
Să n-afle taica ce-au făcut, nu vreau din nou la pat să cadă
Şi să aud că mi s-a stins îndurerat, Domnul ferească!

Povestitorul:

Mărturisindu-şi dragostea cum ştiu doar ei unul la altul
După vreo trei zile de-amor şi tot pe-atâtea de alint,
Au hotărât ca de îndată, - spre-a linişti cumva palatul -
Ce se întâmplă, ce va fi, să deie sfoară pe pământ
Că în curând aici, la Zori, va fi o nuntă-mpărătească.
Apoi s-au pus de pregătiri pentru meseni ce vor petrece,
Că mi-au plecat cu noaptea-n cap trimise de împărătească
Zânele-n jur pentru-a vesti că au de-acum la Zori un Rege.
Trei luni serbările-au ţinut, să-ndestuleze lumea toată,
Nu mint ce spun, fiindcă a stat până şi Miercurea la masă…
Aflând de nuntă a venit, nerăbdător, ca să îi vadă
Tăicuţa, bunul împărat…, cu daruri scumpe la mireasă.
Numai cei doi nu au ajuns: Costan şi Florea, nu-i de glumă
Că mi-au căzut bolnavi la pat, fără a şti de ce anume,
Iar dacă sunteţi curioşi şi mă-ntrebaţi până la urmă
Ce fac ori dacă mai trăiesc, de-i fericit Petru la zâne,

X

Am să mă-ntorc din nou la munţi
Să-aflu şi eu, ce vor mai spune.

TAINELE PALATULUI DE CLEŞTAR

Personajele:

Povestitorul
Nimfa lacului
Bunica palatului
Împăratul
Împărăteasa
Ursitoarele

PROLOG

Povestitorul:

Gândurile minţii tulburi, îndelung rătăcitoare,
Bucuroase să ia urma timpului fără repaos,
Căutând întâmplări stranii cu stafii şi vrăjitoare
Călare pe cozi de mături, au zburat adânc prin haos,
Ca din van să îmi aducă veşti despre frumoasa steauă
Urmărită de-un zmeu straşnic ce vroia pe cer s-o prindă,
Cu vâltoarea lor nebună într-a codrului vâlceauă
Au ajuns să îşi găsească, după zbor, locul de-odihnă.
Observând un lac prin nouri cu-ale ei raze de fulgeri,
Steaua albă, luminoasă ca o minge de cristal,
Cum a dat de grindul apei, mi s-a sfărâmat în bulgări
Ce să-acopere-ntreg ţărmul într-o mantie de-opal.
De această întâmplare, timpul nedorind să uite
A dat lacului poruncă peste vremuri s-o ateste,
După gândurile tulburi mintea a-nceput să-mi zburde
Pân'-la locul cu pricina, să cunosc a lui poveste.

ACTUL I

Povestitorul:

Din tărâmul cu legende mi-a ales-o pe aceasta
Afirmând că e reală, Eu, crezând că mă-amăgeşte,
S-o prind iute cu minciuna, din dulap mi-am luat traista
Şi-am pornit-o într-acolo, Doamne…, cât ai zice peşte!
C-am ajuns să bat tot codrul împleticindu-mă prin ruguri,
Luând din urm-un fir de apă care să-mi devină cale,
Ud la tălpi, lovit de cioate, înfrânându-mă să sudui,
Nu-mi venea să cred că steaua şi-a găsit sălaş în vale.
Ce-am văzut, ah…! O minune ! Un lac mare între dealuri,
Liniştit ca raza lunii pe oglinda-i de-alabastru,
Cât era de-adânc pe mijloc, cercetând că n-are valuri
După-a undei limpezime, fundul îi sclipea-n albastru.
Lângă lac, un palat straşnic, că mi-l roteai după soare
Alb ca laptele-n covată când îl laşi să prindă coajă,
Răsturnat mi-era-n oglindă în întreaga lui splendoare
Prejmuit doar de sclipiciuri tremurânde ca o vrajă.

Mi-am pus firesc întrebarea: - Cine locuieşte-ntrânsul?
Porţile erau închise, uşile la săli, de-asemeni,
O tăcere-apăsătoare, că-nlemneai privind la dânsul
Chinuit într-o-amorţeală cu fobii, frustrări şi temeri;
Aşa că voi sta o noapte curios şi eu să aflu
Dacă nu cumva palatu-i bântuit de vreo nălucă,
Hotărât a fi străjerul sigur pe el că nu-i scapă
Din vederi nicio mişcare, m-am ascuns dup-o ulucă!
Şi-uite-aşa, la miezul nopţii, cum vă spun, veni o umbră
Pân-la poartă; trase drogu-ncetişor s-o văd cum intră
De cum păşi în ogradă sub a lunii rază blândă
Mi se preschimbă-n femeie pe alei frumoasa nimfă.
Urcă treptele la scară, uşa i se-ntredeschise

Cât să treacă numai dânsa în al pasului lin tropot,
Cum stăteam năuc la poartă, după câteva minute
M-am trezit ca din visare s-o aud că plânge-n hohot.

Deodat-un întuneric a cuprins întreaga vale…
Peste pleoapele-mi de plumburi m-a atins un fel de ceaţă
Să-ameţesc lângă ulucă şi să mă întind pe şale,
Ca să-adorm buştean, măi frate…, până către dimineaţă.
M-am trezit ursuz, în timp ce peste dealuri sclipeau zorii
Şi cu zorii o mireasmă de parcă-nflorise teiul,
De grozavul somn al nopţii-mi se crispaseră-obrăjorii …
Să mă spăl - mi-am zis - că-i timpul cum de altfel mi-obiceiul.
Când să-ajung, pe lac, surpriză ! Am văzut că se-nroşise
Cum e macu-n toiul verii, sânge crud pe-albastra-i undă,
M-am frecat la ochi cu mâna să-i văd malurile-aprinse
Şi-am fugit să bat în poartă. Cineva să îmi deschidă:

Nimfa:

- Cine e?

Povestitorul:

- Om bun, mă-ajută, caut un loc de scăpare!

Nimfa:

- Cum aşa, cine-ţi vrea răul?

Povestitorul:

- După cum arată lacul, mi-e o frică-ngrozitoare!

Nimfa:

- Stai niţel, nu-ţi fie teamă, că îndată-am să-ţi deschid!

Povestitorul:

Amuţii, auzind glasul nimfei de pe coridoare,
Cu vreo câteva ecouri despărţite, ca şi când,
Să-mi dau seama că-nlăuntru se petrece o schimbare.
Pe când porţile scrâşniră să se-audă hăt, departe,
Eu să văd sclipind o torţă undeva printr-o fereastră,
Raza soarelui în flăcări mi s-a pogorât în ape

Ca să-şi stâmpere fiertoarea pe întinderea albastră.
Porţile se desfăcură. Mă primi o bătrânică,
N-am cu cine s-o asemui…, că-avea faţa precum untul,
Pironit, am închis ochii, mă simţeam ca o furnică
Când m-a prins de mână buna, să mă tragă înlăuntru.

Bunica:

- Nu te speria de mine cum arăt, poţi gândi multe,
Am uitat şi eu, băiete, de-anii-n care-am fost frumoasă,
Dacă tot ai bătut drumul până-aici, hai, intră-n curte,
Să te liniştești oleacă şi să-mi spui ce griji te-apasă.

Povestitorul:

Frica îmi pieri de-ndată cu mânuţa ce mă trase
Să mă ducă după dânsa spre palat până la scară,
Plopii 'nalţi prejmuind curtea după zidurile groase
Să o apere de vânturi, tremurau de frig pe-afară.
La palat deschise uşa. Mă pofti cum se cuvine:

Bunica:

- Te rog, intră, dragul buni, după uşă e-un salon,
Că-ai venit să vezi palatul, asta este foarte bine
Şi mă bucur nespus, maică, să mai văd un chip de om!

Povestitorul:

- De când eşti pe-aici, bunico? Poţi să-mi spui, ţi-aduci aminte?

Bunica:

- Nu ştiu, dragule, de altfel tot ce vezi sunt neschimbate
De când le cunosc, spun bine, împietrite pare-mi-se
Ca într-un muzeu de ceară, să poată fi vizitate!
Numai eu m-am schimbat, bunii, pentru asta nu fac naz
Fiindcă vremea trecătoare a lucrat asiduu-n mine-mi
Şi-am îmbătrânit, vai, lume… însă de ce mi-e necaz
E că de când sunt în viaţă, n-a bătut la poartă nimeni !

Povestitorul:

- Cum aşa, n-a intrat nimeni ?

Bunica:

- Nimeni n-a intrat, băiete, că-ar fi fiert lacul în clocot!

Povestitorul:

- Dar azi-noapte îţi spun sigur, cineva a deschis poarta
Şi-a intrat până pe holuri, ca să-aud cum plânge-n hohot.

Bunica:

- Taci, te rog, că sperii lacul, n-a fost nimenea şi gata!
Intră în palat degrabă, nu mai vreau să scoţi o vorbă
Suntem ascultaţi, ai grijă, că pe-aici umblă năpasta
Şi nu vreau cumva să-apară îmbrăcată-n neagra-i robă!

Povestitorul:

Am trecut de prag ca fulgul cu paşi repezi după buna
Nu credeam că e aievea, ci că doar mi se năzare,
Într-o cameră spre capăt m-a condus încet cu mâna
Să putem vorbi în voie; eu pe pat, dânsa-n picioare.
Semăna puţin cu mama, n-avea cum să-mi fie frică
De vreun rău că îmi va face şi-am adormit pe covor,
Cât mi-a fost somnul de dulce, dumneaei într-o ulcică
A cules să am la masă agrişe, pe când mă scol.

ACTUL al II-lea

Povestitorul:

M-a trezit ceva, un zgomot, cum eram întins de-a latul
Pe covor să stau o oră după-atâta osteneală,
Am sărit iute-n picioare şi-am făcut în grabă patul
Pentru că venise buna şi mă privea cu sfială.
- Unde sunt, ce e cu mine? - mergând să deschid fereastra -
Cum te văd, bunico, dragă, semeni foarte mult cu mama!

Bunica:

- Te înşeli o, dragul bunii, pentru tine eu sunt gazda
Şi-aici nimeni nu-ţi vrea răul, îţi vei da în curând seama!
Vino să-ţi arăt palatu-n care robotesc de-o viaţă,
Avem timp să îl străbatem cât e ziuă şi se vede,

De pofteşti să pleci acasă…, nu ştiu să mai ai vreo şansă
Decât dacă-mi vei promite că povestea nu se pierde.

Povestitorul:

Apoi, mă luă de mână, alegând câteva ţinte
Să mergem pe coridoare cu alură-mpărătească,

Bunica:

- De-ai să-atingi vreun lucru, bunii, ţine drumul înainte,
Că-mpietrite cum sunt toate, ar putea să te rănească.

Povestitorul:

Curios să ştiu, să aflu ce-i pe-aici, să văd palatul,
Intuind firul poveştii că se leagă într-un fel,
Cum înaintam pe sală, o perdea pusă de-a latul
Ne-a oprit cu-ale ei cute tari ca plasa de oţel.
M-am întors să iau un scaun; dând să-l mişc, nimic, degeaba!
Era peste-a mea putere să-l desprind de pe podea,
Un căţel cu ochi de sticlă, fricos, cum se vede treaba
Împietrit după o vază..., se-ascunsese de ceva!
Am rămas şi eu pe gânduri, oarecum cuprins de frică...
Întorcându-mă, ce credeţi ! Lângă nasul meu, un flutur
Nemişcat plutea în aer şi spre fluture-o pisică
Cu lăbuţa să-l înhaţe..., doar, că o ţinea un ciucur.

Bunica:

- Lasă-le aşa, băiete, cum sunt ele, nu le-atinge,
Că pot învia o, Doamne, numai eu le cunosc vraja…
Blestemat e locu-acesta, taina lui inima-mi strânge
Că de va veni-mpăratul, nu ştiu pe-unde scoţi cămaşa!

Povestitorul:

- Despre ce vorbeşti, bunico, ce necazuri mă aşteaptă?
Nu se-aude niciun zgomot de care să-mi fie teamă,
După cum văd nu e nimeni prin palat deocamdată
Toate parcă-s pironite şi bune de pus în ramă.

Bunica:

- Stai niţel, încă-i lumină, hai întâi să-ţi arăt masa
Unde va veni-mpăratul cu slujbaşii să mănânce
Ziua-s la vânat, în codru, noaptea-şi caută aleasa
Printre fiarele ucise, spre-a-şi primi jertfa de sânge…
Căci tu nu cunoşti povestea stelei din cer căzătoare
Urmărită de-ntuneric până-aici, ca să mi-o prindă,
Sfărâmându-se în bulgări când s-a prăvălit pe vale
Miezul ei, sufletu-i tânăr i s-a transformat în nimfă.
Venind după dânsa, zmeul, a clădit în poieniţă
Din opalul prăvălirii o minune de palat,
Duhurile de prin codru s-au strâns toate cu credinţă,
Părăsind frunza cea verde, să-l slujească pe-mpărat.

Povestitorul:

M-a condus de mână buna la o uşă poleită
Numa-n aur şi argint, cu rubine pe alese,
S-a deschis singură uşa, parc-o mână nevăzută
A împins-o, pur şi simplu, să vedem sala de mese.
Oamenii-au pierit ca fumul, peste tot numai tacâmuri:
Unele plutind în aer, altele pe cuvertură,
În poziţii curioase au rămas să stea în juru-i
Ca o nălucire-a minţii, prinsă la încurcătură;
- De ce nu-s la mese oameni ? Unde şade împăratul ?

Bunica:

- Masa lui e cea din mijloc, sub cupola de lumină,
Cu fripturile-aburinde, preparate din vânatul
Zilei de ieri, dragul bunii, să-aibă ce mânca la cină.

Povestitorul:

- De-i aşa, eu zic să mergem cât mai repede, bunică
Mi-e destul ce-am văzut astăzi, vreau să le gândesc în tihnă,
După cum vuieşte lacul, ceva sigur se întâmplă
Haide, că de s-or întoarce, nu vreau nicicum să ne prindă!

Am simţit-o şi pe dânsa puţintel mai agitată
Întrucât la primul vuiet mâna rece-i se-ncordase,
N-am stat locului o clipă, nori de vânt băteau la poartă,
Pân' să-ajungem în odaie..., afară se-ntunecase.
Apoi un oftat şi-un tropot de paşi mici pe coridoare,
Că mi-am astupat urechea să nu mai aud nimica,
Cine tropotea? Eu, nu ştiu. Cum stăteam pitit în ţoale
La un ochi am deschis pleoapa să constat că nu-i bunica!
Mi-aprinsese-o luminiţă de privaz, ardea pe masă
Un opaiţ pentru-a-mi reţine visul nopţii cel mai slobod,
Am închis îndată ochii, nici gând, lacul să mă lasă
A dormi tihnit căci, iarăşi, cineva plângea în hohot.
- Cine e? Am strigat tare, să fiu auzit. Degeaba !
Năbuşit îmi era glasul, patul simţeam cum vibrează,
Că visam, nu mai sunt sigur, oricum mintea mea, neroada
Peste gânduri toată noaptea s-a luptat să steie trează.

Ceva îmi spunea că, totuşi, lucru bun nu e la mijloc…
Să n-adorm, mi-am adus mâna la obraz ca să mă pişc,
- O fi bântuit palatul… şi, dorind ca să mă-ntorc
Într-o parte, mi-am dat seama că nu mai pot să mă mişc.
Plumb că mi-a intrat în oase, de-am rămas captiv sub ţoale
Adormit cum doarme puiul, fără grijă,-ntins de-a latul
Şi cu gândul la plăcinte, fiindcă-n somn mi-era o foame
Încât până dimineaţa postăvioară-am făcut patul !
Ce-am visat nu ştiu, de altfel încă nu pot să-mi explic
Unde-a dispărut bătrâna când spre ea am întins braţul,
Am în minte numai clipa când am dat să mă ridic
Din senin, cu zorii-n uşă, a venit să stingă-opaiţul.

Bunica:

- Bună-ţi fie dimineaţă, te-ai trezit, ai dormit bine ?

Povestitorul:

- Am dormit grozav dar, culmea, somnu-mi pare-a fi ciudat…
Tu pe unde-ai fost, bunico? Mă-aşteptam să stai cu mine

Însă-ai dispărut în noapte. Spune-mi ce ţi s-a-ntâmplat ?

ACTUL al III-lea

Povestitorul:

Cu ochi blânzi, vrând să se-aşeze, s-a apropiat de masă,
Eu m-am aşezat mai bine, s-o ascult ce vrea să-mi spună,

Bunica:

- Îţi destăinui o poveste, cât pot fi de înţeleasă,
O-ntâmplare mai aparte, numai să n-o iei în glumă.
Pe aici, de când cu steaua şi cu zmeul rău al nopţii
După ce-a clădit palatul pentru sine, cum îl vezi,
Printre tunete şi fulgeri martorii mi-au spus cu toţii
Că şi-a încropit oştirea din strigoi şi huhurezi.
Asta fiindcă-n timpul zilei soaţa lui, frumoasa nimfă,
Se-ascundea în codrul verde preschimbată-n căprioară,
La vânat că-mi pleca zmeul prin tot codrul să o prindă
Şi cu tolbele-ncărcate să se-ntoarcă mai spre seară.
De-asta-ţi spun că-ai văzut lacul înroşit şi plin de sânge,
Întrucât sunt tăiaţi cerbii să-i prăjească la ospăţ,
Blestemat este, palatul, oricât m-aş ruga şi-aş plânge
Nu-i decât aşezământul unui nesfârşit dezmăţ.

Lucrurile au stat altfel la-nceput, zmeul şi zâna
Au dorit să locuiască în palatul de cleştar,
Între ei se-nfiripase o iubire…, bat-o vina,
Că de-ndată-au zis să-şi pună pirostriile l-altar!
Ştiu c-a fost şi-o nuntă mare cu alai, prin tot ţinutul
Să se afle că din ceruri au venit să-mpărăţească
Peste codri şi izvoare tot ce-i viu, întreg pământul
Invocând că a lor stripe-i de origine cerească.
Viteaz mare împăratul, însă, rău, de zici că moartea
Pentru el era o glumă, un alt ţel, o escapadă,
Iute foc să stingă vrajba, ocolind în schimb dreptatea

Fără milă da verdictul folosindu-se de spadă!
Numai zâna lui iubită, frumoasă prin firea-i blândă,
O minune de femeie mai putea să îl înmoaie…
Doar ce o vedea-mpăratul, că-l treceau sudori nenică
Şi se ruşina de dânsa ca pruncuţul în copaie.

Vreo trei ani s-au dus ca vântul, la palat nicio schimbare,
Niciun scâncet de copil în ăst timp să se-ntrevadă,
S-au căznit, însă… degeaba! Doctori, vraci şi vrăjitoare
Lăudându-se că-au leacul, au pierit răpuşi de spadă.
Odată, la un chef straşnic alungit spre dimineaţă
A venit să stea cu dânşii la ospăţ şi-mpărăteasa,
Cum a-ntrezărit-o zmeul i-a vorbit răstit, pe faţă:

Împăratul:

- Mai aştept un an, femeie, de nu naşti, atât ţi-e viaţa!

Bunica:

Şi din teac-a scos oţelul, să-l învârtă pe deasupra-i
De s-au speriat mesenii gândind să o ia la fugă,
Mi s-a-nfricoşat sărmana, văzând cum lunecă umbra
Paloşului peste dânsa, că-a-nceput, Doamne, să plângă!
Lacrimile-n fire lucii i se prelingeau din gene
Peste-obrajii ei ca roua adunată în ştergare,
Nu de moarte-i era frică, ci de-a soţului plăcere
Să ucidă fără milă tot ce-i viu ori stă-n picioare.

Pân-la isprăvitul mesei nimeni n-a mai scos o vorbă
S-a băut peste măsură, ca să uite toate cele,
Jumătate dintre dânşii îndopaţi cu vin şi ciorbă,
Prinşi de aburii licorii, au căzut frânţi pe podele.
Sigur e, că împăratul şi-a luat soaţa de mână
Ridicându-se, să plece împreună la culcare,
Hotărât ca niciodată, i-a mai spus că nu-i de glumă
Şi că ce-a promis, va face, fără nici o remuşcare.
În iatac, a stat cu dânsa toată ziua, bunăoară,

Ocupat să-şi ducă planul ca regina lui să nască,
Din a lor împreunare un vlăstar, o inimioară
De copil cum nu e altul, pe obârşia-le cerească.
După ce-a trecut amurgul, a lăsat-o-n cămăruţă
Prins fiind şi cu-alte treburi amânate peste zi,
N-a uitat, însă, să-i spună cum stătea ea-n cămăşuţă:

Împăratul:

- Un an mai aştept, femeie!Până-atunci…, fie ce-o fi!

Bunica:

Auzind care-i porunca, n-a-ncetat deloc sărmana
Printre lacrimi să se roage la icoana-i adorată,
În genunchi a prins-o somnul după cum îmi dau eu seama
Că stătea la rugăciune…, spre-a rămâne-nsărcinată!
Pe la miezul nopţii, însă, trei femei mai bătrâioare
Venite de nicăierea…, năluciri ce-ntr-o clipită
Fără să deschidă uşa-au reuşit să se strecoare
În iatac până la dânsa, toate trei în cor să-i zică:

Ursitoarele:

- Ce-ţi doreşti, aşa să fie! Vei avea băiat şi fată:
Doar că tu, împărăteaso, n-ai să-i vezi, nici atâtica!
Vor rămâne-n grija noastră. De altfel nici al lor tată
Pe-unde-or fi şi ce vor face, nu va şti de ei nimica.
Ce-a fost rău aici să piară! Ce-a fost bun să-cremenească,
Împăratul să îşi ceară la toţi milă şi iertare,
Este scris ca niciodată ruga-i să se-ndeplinească
Şi pe veci să-i fie traiu-n umbra izbăvirii sale!

Bunica:

Un ţipăt dădu regina şi căzu jos leşinată
Până-aproape despre ziuă când îşi mai veni în fire,
Văzând pe-mpărat la dânsa se-agită înfricoşată:

Împărăteasa:

- Mai bine muream, mărite…, decât să fi stat cu mine!

Bunica:

N-a trecut mult pân-să afle toţi că doamna lor e grea
Şi-au venit să aduc-omagii cu plocoane la palat,
Nouă luni au fost o clipă, naşterea, de-asemenea,
Că a născut singurică…, pe pătuţul din iatac.
Ce-a fost scris să se întâmple s-a-ntâmplat, fără-ndoială,
Un băiat şi o fetiţă, îngeraşi de om, doi gemeni
A făcut împărăteasa ! Şi cum mi-i ţinea în poală
S-a gândit să-i tăinuiască, pentru-a nu-i deoachea nimeni.
I-o fi fost teamă, probabil, de-mpărat, cum i-e năravul
În cruzimea-i fără margini să ucidă orice fiinţă,
Până dânsa să-i ascundă, cineva i-a schimbat planul,
Că a-nlocuit pruncuţii, cu doi pui de veveriţă.

ACTUL al IV-lea

Povestitorul :

- Cine i-a luat, bunico, spune, că-mi iau foc obrajii!

Bunica:

- Taci şi-ascultă-mă, băiete, nu mă întrerupe, zău…
Fiindcă nici împărăteasa n-a ştiut când copilaşii
Au fost luaţi de lângă dânsa şi ascunşi de ce-i mai rău !
Se apropia-mpăratul, ajunsese în grădină
De prin codru cu oştenii şi-animalele ucise,
Zmeul băutor de sânge a venit pân-la regină
Ştiind că trebuia să nască un copil, cum poruncise!
A trântit uşa în lături, să se-apropie, să vadă
Ce-ascundea împărăteasa în cearceafuri pe laviţă,
Când a desfăcut bocceaua, mai că nu-i venea să creadă
Că soţia lui născuse doi puiuţi de veveriţă!
Norocul împărătesei, că n-avea la dânsul spada...
Când s-a-nfuriat zdrahorul, nu ştia pe und-să fugă,
Invocând din nou divinul cu gândul la Preacurata
Cum e scris, a fost să scape preschimbată într-o ciută.

Povestitorul:

- Dar copiii…, ce-i cu dânşii, unde-au dispărut, bunică?

Bunica:

- Au fost duşi, băiatul mamei, sus, în turnul cel mai mare
Pentru că numai acolo de pe nori o păsărică
Venea-n zbor, trimisă zilnic să le-aducă de mâncare.
Ochii sângeroşi ai fiarei noaptea nu puteau s-ajungă
Până-n turn, ca să îi afle... - atât ei şi nici ostaşii -,
Numai nimfa către seară intra-n hol, ca să mi-i plângă
Cum e mama-nlăcrimată că şi-a pierdut copilaşii.
Aşa au crescut copiii, ca luceferii-n ferestre
Într-o zi cât alţii-n şapte, îngrijiţi de zburătoare,
În ăst timp, prinţul cel negru străbătând păduri celeste
Noaptea îşi pornea ospăţul după-a zilei vânătoare.
Dacă nu mă crezi, băiete, tot ce spun, mi-e martor lacul
Căci pe malul lui şi-n apă s-au scăldat aceşti copii
Cât era ziua de lungă, îmi zburdau prin tot palatul
Plin, de altfel, pentru dânşii..., cu daruri şi jucării.

Au trecut opt ani ca vântul şi-ncă zece pe deasupra,
Se făcuse domnişoara o mândreţe de fecioară,
Iar băiatul..., voinic foarte! Peste noi cu încă-atâta
Că mi se bătea cu urşii ce goneau vreo căprioară.
Adevărul e că nimfa, de prin codru fugărită,
Venea des să beie apă peste zi însetoşată,
Ceva o ţinea pe-aproape, ochii-i blânzi şi calzi de ciută
Nu se speriau când ţâncii mi se bălăceau la scaldă.
Tot la lac veneau să-adape şi o turmă de mioare
Cu doi ciobănaşi mai tineri, o pereche cum bag seamă
Gemeni ca şi prinţişorii, că mi se jucau la soare
Doar că fata şi băiatul, aveau viţă pământeană.
S-au împrietenit copiii, cum să spun, fiind împreună
Cât mi-era ziua de lungă ani în şir, fără oprire,

Joaca lor nevinovată printre-a valurilor spumă
Către vârsta pubertății s-a preschimbat în iubire.

La-nceput, n-a fost nimica; Promenada lor naivă
Prin grădina-mbelșugată cu cireșe la urechi,
Ce cunosc este că timpul, numai el, și-a lui enigmă
A făcut să mi se plimbe prin palat două perechi.
Se-ntâlneau de dimineață, să-aibă grijă de mioare
Rânduindu-se cu schimbul la pășune-n poieniță,
Prințesa cu ciobănașul mi-erau primii, pe răcoare,
Ca la prânz să stea la turmă, prințul și-a lui ciobăniță.
Seara se-nchidea palatul și se despărțeau amorii,
Fiecare cu obârșa-i de pământ și după fire,
Obligați la turn să doarmă până ce să-apară zorii
Către ziuă prinții noștri coborau la întâlnire.
Erau blestemați să fie ca nicicând să nu se vadă
Pe la porți cu-mpărăteasa și nici gând cu împăratul,
Știa nimfa ce vrea, fiara, când a pus mâna pe spadă
De s-a transformat în ciută: să împiedice păcatul!

Oricum a pornit războaie către patru părți de lume
Să-și mărească-mpărăția zmeul cel înfricoșat,
Că a pârjolit pământul cu a sa deșertăciune
O spun fără de tăgadă. Ce-aș da, să mă fi-nșelat!
Numai că, o simt, se vede peste tot cum ne-amăgește
Și ne-ncaieră la sânge fiara propriilor nazuri,
În război deschis cu vremea, doar aceasta reușește
Să o-nfrângă curățind-o de-ale negrelor talazuri.
Câțiva ani plecat de-acasă, numărați sunt optsprezece,
Să-mplinească proorocirea spusă-n cor de ursitoare,
Au făcut ca împăratul să se-ntoarcă spre-a petrece
Și-a-și serba marea izbândă, îmbrăcat în strai de zale
Lângă-ai săi oșteni de suflet adunați din pusta nopții
Ce la tron să mi-l slujească până-n ceasul de pe urmă,

S-a-ntâmplat ca-n miezul zilei să ajungă-n dreptul porţii
Exact când îndrăgostiţii îşi predau paza la turmă.

Tot atunci s-a stins şi vraja temătorului blestem
Spus la naşterea reginei de ursitele măiastre,
Doar aşa-au scăpat copiii, o spun fără să mă tem
Necaz mare ar fi fost, cu-mpăratul şi-a lui oaste.
Iar din joaca lor nebună, aparent nevinovată,
Ce pe-a tainelor ispite oricum fără gânduri rele,
Dup-un timp crescând flăcăii şi fetele totodată
Ciobăniţa şi prinţesa, cum le văd, mi-au rămas grele.
Nu aveau de unde să ştie care-s graniţele firii
Dincolo de-ale lor simţuri şi ce pârghii viaţa are,
Cine va dori să afle care-i lege-a nemuririi
Tot ce ştiu este că viaţa nu-i deloc întâmplătoare!
E destul să ne întoarcem la palat, unde-mpăratul
A simţit străini prin preajmă şi miros de carne vie,
La fel şi tinerii noştri când s-a sfârşit păşunatul
Au dat nas în nas cu oastea, în poartă, la-mpărăţie.

ACTUL al V-lea

Bunica:

Au fost prinşi, legaţi în lanţuri şi aduşi la împărat
Cei doi tineri ca trofee, fiindcă grea le-a fost izbânda
Cetelor în fier şi-n zale, după cum mi s-au luptat
Pân-la moarte feciorașii, presimţind care-i osânda.
Doar aşa în toiul luptei au avut timp ca să scape,
Alergând în stânga-n, dreapta, grabnic să se-ndepărteze
Prinţesa şi ciobăniţa îngrozite peste poate
De oştirea ce prinsese pe flăcăi să-i cerceteze.
Auzind glasuri de oameni, zăngănit, sclipiri de arme,
A venit şi-mpărăteasa, căprioara de pe baltă,
Să asculte ce-i ? Să vadă, căci şi dânsa-abia scăpase
De blestem şi era timpul la palat să se întoarcă.

Şi-a făcut curaj în sine, neavând ce să mai piardă
Pân-la tron a ajuns nimfa unde îmi stătea-mpăratul,
De cum a văzut-o zmeul a şi pus mâna pe spadă:

Împăratul:

- Unde mi-ai fost, ticăloaso, şi-unde ai ascuns băiatul?

Împărăteasa:

- Te rog, iartă-mă-mpărate, viaţa-mi stă la îndemâna
Milostivei tale inimi! Că te-am iubit cu credinţă
Nu te mint, martor e lacul, numai el îmi ştie vina
De a naşte gemeni, Doamne, un băiat şi o fetiţă.
Unde sunt ori ce blesteme ne-a fost dat spre a le trage
Împreună soţ şi soaţă, ca să nu-i aflăm vreodată,
Cine ne-a crescut pruncuţii, chiar de mă omori bărbate
N-am de unde să-ţi pot spune! Şi nici că sunt vinovată
În vreun fel în căsnicia-mi pusă greu la încercare
Dup-a dragostei poveste dintre noi, cum bag de seamă
Tot ce ştiu este că viaţa proorocită de-ursitoare
Am să mi-o asum, bărbate, fără să-mi mai fie teamă!
Mă gândesc că doar pământul îşi va lua singur obolul
Chiar aici presimt de altfel că-n palatul de cleştar
Ce e scris va fi să fie, chiar de-ţi vei vedea feciorul
Nici prin gând nu îţi va trece că el este-al tău vlăstar!

Împăratul:

- Cum de îndrăzneşti, nebuno, să-mi înşiri verzi şi uscate
Spre-a mă-ndupleca să şovăi la a ta nesăbuinţă?
Îţi ascunzi cu viclenie fapta plină de păcate
Că doar tu ai pus în scutec cei doi pui de veveriţă !

Bunica:

Şi se ridică împăratul cu-ochii negri de furie
Să ia capu-mpărătesei nemilos, cu sânge rece,
Când a vrut să pună mâna pe-a lui spadă, s-o sfâşie
A venit la dânsul garda, oarecum să-l înduplece

Cu cei doi legaţi în lanţuri, pregătiţi de cercetare
Pentru că doar împăratul avea dreptul să o facă,
Aşa cum îţi spun, băiete, grozăvia cea mai mare
N-a fost asta..., ci că spada i-a rămas la loc, în teacă.
Simţise zmeul din dânsul un miros de carne crudă,
Pământeană ca origini, însă, cu un iz aparte,
Fiindcă-au fost aduşi flăcăii de ostaşi cu-o lance lungă
Până lângă tron, pe trepte, spre-a fi condamnaţi la moarte.

Împăratul:

- Ce-i cu voi, pui de năpârcă, muritori de rând, ei bine
Cu ce drept mi-aţi călcat pragul şi mi-aţi pângărit palatul?
De-aveţi vreun motiv temeinic să vă cred, îmi puteţi spune
Chiar acum pe rând, degrabă, altfel, vă veţi pierde capul.

Bunica:

La cruzimea-i fără margini şi-acuzaţi fără de vină,
Prinţul cu al său tovarăş crezători întru-ndurare,
Au îngenuncheat pe trepte cu cătuşele pe mână
Şi-mpietriţi n-au scos o vorbă, să nu-l supere mai tare!
Fără a mai sta pe gânduri, cel puţin să chibzuiască
În vreun fel care li-e vina, zmeul din el, ucigaşul,
Din tărâmurile urii pentru stirpea pământească
A rotit o dată spada... şi-a omorât ciobănaşul!
Apoi mi-a căzut în transă, privind celălalt flăcău
Când o rază de lumină l-a atins pe ochii-i tulburi,
Venise împărăteasa. Pe-undeva păreri de rău
L-au cuprins ca să-i alunge ura şi negrele-i gânduri.

Un război cumplit întrânsul a-nceput stârnit de rază,
Menită să-i lumineze partea cea întunecată,
Însă cum deasupra vieţii norii negri priveghează
Zmeul hapsân, din străfundu-i a învins încă o dată,
Obligându-l să rotească spada ca să mi-l omoare
Pe cel prins, rămas în viaţă după-ntâia lovitură...

Însă, dintr-o dată ceva, s-a-ntâmplat... o ursitoare
Venită de nicăierea, uite-aşa printr-o spărtură,
A trecut de zid ca ceaţa şi-a umplut tot coridorul,
Iar prin ceaţă-a scos în curte pe flăcău şi a lui mamă,
Cu-ale ei puteri măiastre, a oprit la timp măcelul
Şi i-a preschimbat, de-ndată, într-un cerb şi-o căprioară.
S-a întors, apoi, măiastra, să ridice ciobănaşul
Mort, spre-a-l curăţi de sânge-n apa lacului tăcută,
Cum era l-a luat cu dânsa unde îşi aveau sălaşul
Rana să i-o oblojească… şi la viaţă să-l aducă.

Între timp, o zarvă mare s-a stârnit în tot palatul
Îmbrăcat ca o fantomă din podele pân-la grindă,
Cu greu mi-au ieşit afară toţi, în frunte cu-mpăratul
Să respire aer proaspăt de pe-a lacului oglindă.

Împăratul:

- Cine-a fost, spuneţi-mi: cine ? Unde sunt împricinaţii
Unde-a dispărut regina cu cei condamnaţi la moarte?

Bunica:

Mânios striga-mpăratul către slugi… şi cu soldaţii
A plecat gândind să-i prindă pe cei dispăruţi în noapte.
Numai că, deasupra apei, tremurând pe valuri zorii
Şi-aruncând sidef de stele cu alici de foc şi soare,
Faldurile ceţii stranii, spuma lacului, vaporii
Au şters repede pe maluri… urmele de căprioare.
Unde mi s-au dus, cam bănui, pe-undeva, cât mai aproape,
Blestemaţi ca ziua-ntreagă să se-ascundă de-mpărat,
Pe la prânz să se întoarcă printre trestii să se-adape,
Urmărind când pleacă zmeul cu suita la vânat.

ACTUL al VI-lea

Povestitorul:

- N-ai spus nimic despre fete, au scăpat, spune-mi, o, bunii
Şi cu turma de mioare ce s-a întâmplat, pe unde-i?
Vreau să ştiu dacă-s pe dealuri ori la marginea pădurii
Nu-mi doresc să-aud, bunică, că-au pierit în toiul luptei!

Bunica:

- Fii cuminte, fără grijă, după ce-au fost luaţi flăcăii,
Nimeni n-a băgat de seamă cum au dispărut în zare
Prinţesa şi ciobăniţa, într-un crâng de-a lungul văii,
Unde şi-au întocmit stâna pentru turma de mioare.
Până să-şi mai vină-n fire, două zile-au stat ascunse
Şi-au pândit fetele noastre de primejdie să scape,
Clar îmi este că-mpreună, au luat oile nemulse
De-au umplut în două ceasuri toate vedrele cu lapte.
Aşa a-nvăţat prinţesa cum să mulgă, ce se cere
Ca din ciobănit pe dealuri mai departe să trăiască,
Le-a fost de ajuns amorul cu flăcăii, că-mi sunt grele
Amândouă, sorocite… în acelaşi timp, să nască.

Care le era destinul nu aveau de und-să ştie
Pe pământ că sunt alese prigonitele fecioare,
A avut de grijă, Domnul, prin a stelelor solie
Să le-anunţe cum că viaţa-i peste tot nepieritoare.
Uneori, mai urcau dealul până-n vârf să întrevadă
Cel puţin un semn minuscul, o speranţă din palat,
De cumva, trăiesc, flăcăii şi că poate-s puşi la treabă
Iertaţi fiind pentru vreo vină, de cel negru împărat.
Alteori, puteau discerne cum aleargă două umbre
Către lac şi printre trestii pe l-amiaz', să beie apă,
Numai că oglinda apei, cum sclipea palatu-n unde
Le acoperea privirea cu-o fantasmă-nceţoşată.

Ce-a fost dat să se întâmple s-a-ntâmplat, nu mint, măicuţă,
Că-a trecut îndată vremea până le-a venit sorocul
Şi-au născut doi îngeri, Doamne, un pruncuţ şi o pruncuţă
Numai că parte de fată, pământeanc-avu norocul!

Semănau la chip copiii, încât jurai că sunt gemeni
Alăptaţi de două mame bucuroase că-s cumnate,
Înrudirea nefireacă m-a făcut să am noi temeri
Despre taina-mpreunării… şi de tot ce ne desparte.
Că au crescut împreună asta e, nu-i o minune
Să priveşti cum zburdă liberi îngeraşi printre mioare,
Numai că-n povestea noastră ursitoarele anume
Ţintuind eternitatea , aşa cred, nu la-ntâmplare
Au amestecat aluatul cu duh nou cât să dea vieţii
Prelungirea necesară să rodească printre stele,
Ce vezi tu e-un dat al firii, chiar şi visul bătrâneţii
Tinereţea, prin ea însăşi, e spre a-nlocui ce piere!
Şi cum ştii că ciobănaşul a fost retezat de spadă,
Apoi dus până-n adâncul apelor să-şi verse focul,
Fiul născut de prinţesă - ibovnica lui cea dragă -
I-e leit…, îţi spun bunică, căci îi seamănă-ntru totul !

Apoi, au prins ciobănaşii de la vrednicele mame
Încă de mici meşteşugul păstoritului pe dealuri,
O dată pe săptămâna ajungeau cu turma-n vale
Pân-la lac, să pască iarba de pe-ntinsele lui maluri.
Cât era ziua de lungă şi-aveau timp destul de joacă,
S-a trezit din nou palatu-n a lor glasuri de copii,
Printre săli şi coridoare alergau, nestând oleacă
Bucuroşi c-au găsit, bunii, fel şi fel de jucării !
Era pentru ei păscutul, un prilej, o sărbătoare
O minune să înoate-n unda lină de pe lac,
Nu ştiau că printre trestii ochii unei căprioare
Îi păzea, când vine zmeul, să nu-i prindă la palat.

Aşa că trimitea cerbul, puiul ei, să strângă turma
Copilaşii să mi-i scoată din apă cu vorbă bună,
Pân' să-apară împăratul le era pierdută urma
Grăbit fiind ca să îi ducă, sănătoşi şi-ntregi la stână.

Numai că ce vrem noi bunii ori sperăm să se întâmple
Nu va fi nici pe departe, căci, pe-ascuns fără să ştie
Omul simplu, muritorul, jinduind la lucruri sfinte
Urgisită-i e năpasta, chiar de s-ar ruga-n chilie.
Nu doresc să îţi închipui ori să îmi invoci păcatul
De-a scorni vorbe aiurea ori n-ar fi adevărat,
Într-o zi, pe la amiază, când s-a întors împăratul
A găsit turma pe maluri, şi copiii la scăldat.
Mânios, a dat poruncă la oşteni ca să îi prindă
Şi la tron să îi aducă legaţi bine, fedeleş,
Întrucât copiii, Doamne, leşinaseră de frică
Până să îşi mai revină au fost aşezaţi pe-un preş.
O, dar nu asta-i problema, ci sărmana căprioară
Care a ajuns în tropot la palat de peste ape,
A mugit către-mpăratul, cunoscând că e o fiară,
Dumneaei, să se jertfească şi să-i scape de la moarte!

Împăratul:

- Ce se-aude, prindeţi ciuta! Striga zmeul ucigaş,

Bunica:

Şi vreo cinci oşteni pe trepte-au reuşit s-o încolţească,
Mai apoi, să o aducă până lângă copilaşi
Ca-mpăratul, să decidă, în ce fel s-o pedepsească.
O rumoare nedescrisă a cuprins întreg palatul
Îngrozit şi el, la rându-i, de completul înarmat,
De la marginea pădurii până-n deal, vuia-ntreg lacul
Să anunţe cumva cerbul, să nu vină la palat.
Nu a înţeles sărmanul ce se vrea ori, ce se-ntâmplă
Învăţat să facă zilnic primprejur o faptă bună,

Întrucât era spre seară, oile-a venit să strângă
Şi să ducă ciobănaşii cu turma până la stână.
Numai că, de-această dată, în apă nu era nimeni,
Iar pe mal se vedeau urme de mioare răzleţite,
Auzind glasuri de oameni, cerbul, curios din fire,
Cum era poarta deschisă, a împins-o ca să intre.

ACTUL al VII-lea

Bunica:

Doar o clipă-a fost să fie ca să vadă ce-i, de-aproape,
Frământarea din grădină, zăngănitul surd de arme,
Simţind ciuta în pericol, pe copitele din spate
A sărit pân' la-mpăratul, de pe tron să-l ia în coarne.
Apoi, Doamne, o minune! Cerul s-a deschis, bunică,
Şi-o lumină nevăzută a intrat printr-o crevasă,
Oastea, armele,-mpăratul… s-au topit ca şi nimica,
Iar pe scări au rămas slobozi copilaşii, încă-n viaţă!
De asemeni, o fantomă transfigurată-n coroană,
Se văita plutind prin aer de trei stele încolţită,
Dedesubtul lor palatul încremenit ca o stană,
Răsturnat pe-oglinda apei, da, să tremure de frică !
Uite că se face ziuă, iar pe lac se crapă zorii!
La ce te gândeşti ? Hai, vino nu mai sta lângă perete,
Tu ai vrut să-ţi spun povestea, că mă trec şi-acum fiorii
Nu te mint, martor mi-e lacul, crede-mă, te rog, băiete!

Povestitorul:

- Este prea de noapte bunii, văd că nu s-a făcut ziuă!

Bunica:

- S-a făcut, nu eşti treaz încă, luna-i dincolo de plopi,
Porţile sunt larg deschise, lacul stă ca într-o piuă
Aşteptându-te la dânsul. Mergi, de spală-te pe ochi !

Povestitorul:

Apoi m-a luat de mână şi m-a tras uşor afară,
Iar pe hol să nu mă-mpiedic, a aprins o luminiţă,
O simţeam cum se grăbeşte până ce-am trecut de scară
Şi afară, dintr-odată, s-a topit..., prin grădiniţă!
Doamne, m-a cuprins o frică să cad jos spun, din picioare
Că m-am încordat în mine să mă pot urni din loc,
Am trecut iute de poartă şi-am luat urma de mioare
De la lac până pe dealuri, nu m-am odihnit deloc.
Alergând, vedeam palatul învelit cu-o pâclă deasă
Iar prin pâclă trei cupole sângerând ca trei peceţi,
Clipocea pe lac din pliuri unda rece, vaporoasă,
Îmbrăcând cu-arnici de stele zorii albei dimineţi.

Auzind cum vuia codrul am ales firul de apă,
Să-l parcurg înspre amonte să mă-apropii de izvoare,
Nu ştiu cât a durat drumul, dar vă spun fără tăgadă
Că-am întrezărit copiii păscând turma de mioare!
M-am oprit, să stau o vreme, vroiam să mă liniştesc
După cele întâmplate aşezându-mă pe-un ciot,
Gândurile minţii-mi tulburi îndelung rătăcitoare
Zbârnâind pe la ureche mi-au şoptit să mă întorc.
Trebuia, oricum, să-mi deie un răspuns, o lămurire
Despre cum au rămas toate spre finalul de poveste,
Că m-am odihnit, nici vorbă! De-ndat' fără şovăire,
M-am întors pe firul apei înapoi, să văd ce este!
N-am mai ţinut cont pe unde-s, ştiind că-i ziuă şi lumină,
Ud la tălpi şi tras de ruguri, zgârăiat ca nimeni altul
Am dorit să-abat poteca până lângă o colină,
De-acolo, privind în vale, să întrezăresc palatul.

Era svelt cu şapte turnuri, mai frumos ca niciodată,
Radiind până pe dealuri o lumină alb-aprinsă,
Să fi fost vreo două ceasuri până am ajuns la poartă

Ca să-apăs cu greu pe clanţă, întrucât era închisă:

Bunica:

- Cine e ?

Povestitorul :

- Sunt eu, bunică, lasă-mă te rog, să intru…
Unde-ai dispărut că, nu ştiu, de dimineaţă te caut!

Bunica:

- Chiar aşa ? Împinge-n uşă, vino repede-n ‘năuntru !

Povestitorul:

Apoi mă luă de mână, ca să mergem prin grădină.

Bunica:

- Te văd speriat, copile, linişteşte-te o clipă…
Este ziuă şi-i devreme, mai avem până la cină
Iar cumva, dacă ţi-e foame, hai să-ţi dau un măr, bunică!

Povestitorul:

- Mulţumesc, nu-mi este foame, vreau numai să mă conving
Despre toate că-s reale, revenit cu mintea-mi trează…

Bunica:

- Sunt precum le vezi, bunică, crede-mă, că nu te mint,
La palat nu mai e nimeni, eu am mai rămas de pază!

Povestitorul:

- Spune unde-i căprioara, cerbul, oastea, împăratul,
Dacă-apare şi la noapte nimfa s-o aud cum plânge?

Bunica;

- Nu e nici o nimfă, bunii, să-ţi spun, m-ar bate păcatul,
Dacă-aş şti că prin saloane a putut vreun om să intre!

Povestitorul:

Frica îmi pieri de-ndată; cu mânuţa ea mă trase
Să mă ducă după dânsa spre palat până la scară,
Plopii ‘nalţi prejmuind curtea, peste zidurile groase
Să o apere de vânturi, tremurau şi ei pe-afară.
Reîntors cu-aceleaşi temeri, cum mă luase de mânuţă
Ştiam ce va fi de altfel în secunda următoare:

Că mă va conduce buna pân-la ea în cămăruţă
Pas cu pas având în minte filmul nopţii-anterioare;

Bunica:

- La ce te gândeşti, copile?

Povestitorul:

- La nimic, mă uit că plopii sunt cât turlele de 'nalţi!

Bunica:

- Nu te cred, ţi-s tulburi ochii, poate te întrebi
De ce eu…,n-am pierit ca şi ceilalţi!

Povestitorul:

- Nu, bunică, pentru-o clipă mi-am imaginat că tu eşti
Nimfa care vine noaptea la palat să se ascundă…

Bunica:

- O, nici gând, băiete dragă! Te înşeli, îţi spun şi-ai grijă
Ceva să nu ţi se-ntâmple, de ţi-aş spune că-s o umbră!

Povestitorul:

- Cum, o umbră? Imposibil..., te simt, ţi-am sărutat mâna,
Că eşti om n-am niciun dubiu: glasul, ochii te trădează.

Bunica:

- Nu mă crezi ? Priveşte lacul, nu-i aşa că-n el vezi luna
Şi cum soarele apune, bate-n val ultima-i rază?

Povestitorul:

Inima-mi zvâcnea nebună, tremuram ca şi o vargă
Răsucită de-un vânt straşnic de pe lac gata s-o rupă,
Fiind pe mal, m-a luat în braţe şi-a sărit cu mine-n apă
Nimfa, buna, nu ştiu cine…, până-n negura adâncă !
De pe fund, ah, o mireasă… s-a 'nălţat la ceruri albă
Vălurind fervoarea clipei cu misterul ei eteric,
Împrejur numai lumină, îngeri, stele-ntr-o salbă
Asta am văzut, şi-adâncul..., m-a-nvelit în întuneric.

x

Gândurile minții-mi tulburi, îndelung rătăcitoare,
Bucuroase să ia urma timpului fără repaos,
Căutând întâmplări stranii, cu stafii şi vrăjitoare,
Au venit fără zăbavă, cum eram pierdut prin haos,
Pân-la locul cu pricina de pe lac în und-albastră,
Ca în mintea-mi rătăcită să se-ntoarcă, aşadar
Şi din visul negru-al nopţii negreşit să mă trezească
Să uit de cele-ntâmplate... la palatul de cleştar.

ŞI VIAŢĂ FĂRĂ DE MOARTE

Personajele:

Povestitorul
Împăratul
Uncheşul
Făt-Frumos
Calul Năzdrăvan
Zâna destinelor
Moartea

PROLOG

Povestitorul:

A fost odată ca-n poveşti, de n-ar fi fost, n-aş povesti
Ce s-a-ntâmplat, cinstiţi boieri, cu bunăvoia dumneavoastră,
Din câte ştiu şi-am auzit, o să vă spun ca şi când ieri
S-a petrecut. Grozavă-i mintea omenească,
Visând păduchi împotcoviţi că sar în sus până la cer,
Pentru-a-şi găsi un alt tărâm mai bun c-al nostru bunăoară,
Şi-apoi furnicile cum trag de ei cu ancore de-oţel
Să nu se piardă prin văzduh ori ca să sperie vreo cioară,
Când plopii erau plini cu mere, răchitele de micşunele,
Când megieşii de prin pruni îşi umpleau sacii cu alune,
Pe când albinele zburau cu baniţa la subţioară,
S-adune pârga de pe flori din câmpu-ntins până spre culme,
Lapte şi miere îmi curgea prin sat ca apa de la moară,
Şi-astfel creşteau pruncii la sân numa-ntr-o zi cât alţii-n zece,

Urşii în cozi că se băteau, lupii cu mieii se-nfrăţeau,
Dacă cumva vă îndoiţi, mai mincinos... cine nu crede!

ACTUL I

A fost odat-un împărat şi-o-mpărătească, Doamne, tineri
Cum nu găseşti, de-ai căuta alţii ca dânşii, nici prin gând!
Cu treburi prins pe la palat ţi-ai fi dorit, fără reţineri
Să întârzii măcar un ceas, numai să-i vezi la braţ trecând.
Oricât de mult aş cugeta privind atent la toate astea,
Ştiind că sunt doar năluciri cele ce crezi că par a fi,
Acolo unde nu te-aştepţi lucrează pe ascuns năpasta
Cu rădăcini înfipte-adânc, printre comori şi bogăţii!
Nu-i fericirea pe deplin a fi-mpreună soţ şi soaţă,
Indiferent ce ranguri porţi, mai bun e traiul la norod,
Aşa cum e de oropsit, prea binecuvântata-i soartă
S-a îngrijit de la-nceput, ca tot bordeiul s-aibă rod.
Mare mâhnire a căzut peste-mpărat şi-mpărătească
Vroind a creşte un vlăstar din fiinţa lor, împărat mare,
Văzând că nu e îndeajuns iubirea trupului, firească,
Pe-amândoi soţi mi i-a cuprins îndat', o-adâncă tulburare;

De-aceea au pornit să-ntrebe ce-i de făcut, că nu-i de joacă
În a rămâne-mpărăţia fără urmaşi din a lor viţă,
Îndreptăţiţi în acest sens, au poruncit ca de îndată
Marii boieri de la palat să caute cu străduinţă
Un ghicitor, un vraci, un om, cum să vă spun, de Doamne-ajută
Care să fie priceput la aste lucruri mai gingaşe,
De-l vor afla, să fac-orice, la-mpărătească să-l aducă,
Încât aceasta-n nouă luni, să deie ţării-un prunc în faşe.
S-a întâmplat că l-au găsit, mare minune, chiar pe-aproape
De dânşii, într-un sat vecin, un negustor de alifii,
Puţin cam hâtru megieşul: le-a spus să vină dacă poate
Numa-mpăratul pentru leac, de vrea să crească şi-el copii!

Uncheşul:

- Îmi cer iertare, dragi boieri, e-un tâlc în astă meserie,
Că nu oricine e făcut ca şi sămânţa să-i rodească,
E scris în cărţi să te lepezi de fast, de mofturi sau trufie
Şi să-ţi iubeşti aproapele cu-ntreaga fiinţă pământească!

Povestitorul:

A stat pe gânduri împăratul, gata să mi-l apuce râsul
Gustând afrontul unui sluj prin vorbele-i meşteşugite,
În fine, totuşi, a pornit cu noaptea-n cap până la dânsul
Să se convingă de uncheş dacă-i cinstit, şi nu îl minte.

Uncheşul :

- Bine-ai venit la mine-n prag, te rog, mărite, fie-ţi milă,
Mă iartă, de-am greşit ceva sau ţi-am produs vreo supărare,
Te înştiinţez de la-nceput fără să-mi cauţi vreo pricină
Că ce-ţi doreşti… se va-mplini, însă-i cu-amar şi întristare.

Împăratul:

- Nu am venit să-ţi fac vreun rău, ci, dacă ai cumva vreun leac
Pentru copii, ca-mpărăteasa să nască prunci, este femeie!

Uncheşul:

- Am, Doamne, cum să nu, din flori puse la fiert pe loc îţi fac
O alifie pentru trup, cinci nopţi regina să se deie.
Ce vreau să ştii, şi-i important, doar un copil va fi să faceţi
Un înger scump, un giuvaer… însă de el n-o s-aveţi parte,
Căci un blestem necruţător ce vă e dat ca să îl trageţi
Este să-l pierdeţi când va fi bun de-nsurat…,prealuminate!

Împăratul:

- Ne mulţumim şi cu atât, dacă-i fecior, fecior să fie !
Voinic la trup şi sănătos, asta-i de fapt, ce mi-aş dori,
Noi îl vom creşte ca pe-o floare, ca pe-un brăduţ într-o sacsie
Udat cu lacrimi de-mpărat, căci Făt-Frumos se va numi!

Povestitorul:

Până la prânz mi-a stat uncheşul peste cazan c-o linguroaie

Și-a învârtit în terciul fiert, de s-a-ngroșat ca o pomadă
Călduță, fină, uleioasă, la nas frumos mirositoare
Regina trupul să și-l dea, pentru-a rămâne-nsărcinată.
Cinstit vă spun o, dragii mei, cu-aplecăciune toate astea
Căci adevărul gol-goluț străbate-ntreaga-mi povestire,
De cum pomada a primit s-a pus pe treabă-mpărăteasa
Și mi s-a uns cum numai ea știa s-o facă cel mai bine.
La nouă luni, cum vă vorbesc, 'naintea ceasului de-a naște,
Copilul încă nenăscut din pântec mi s-a pus a plânge,
Să tacă, Doamne! Niciun strop, că s-au rugat la sfinți și moaște
Curtenii toți de la palat de frica lui, spre-a nu se stinge.

Degeaba s-au căznit boierii cu rugăminți, doar-doar, să tacă
Și-apoi să vezi c-au început să îi promită daruri scumpe,
Încât să iasă la lumină, să-l prindă doica și să-l tragă
Spre-a-l îmbăia și curăți..., nici gând de ei, fătul să-asculte!
Într-un târziu, trist, împăratul, nemaiavând ce să promită
Căzut pe gânduri, cu ochii duși a îngăimat privind departe:

Împăratul:

- Taci, dragul tatei, că-ți voi da orice poftești, la o adică
Tânăr de-a pururea să fii, viață-ți promit, fără de moarte!

Povestitorul:

Abia atunci tăcu copilul și se născu precum se naște
Pruncuțul nostru de român: întreg, vioi și sănătos,
De bucurie-n toată țară s-au întins mese ca la Paște
Cu ode aduse-mpărătesei, și Domnului, un cald prinos;
Apoi, ce mi-a crescut copilul! Verde ca bradul, nalt și drept,
Ziua la dânsul se trecea cum trec la alții poate…, zece!
Cât despre școli, eu nu cunosc altul ca prințul de deștept
Fiindcă și cei mai învățați n-au mai avut ce să-l învețe.

Însă, cum stau și vă vorbesc, ce trebuia să se petreacă
S-a petrecut, căci, dragii mei, cuvântul spus de om e lege!
Cine-a promis vreodată-n viață ar trebui să înțeleagă

Făgăduința-și respecta, cu-atât mai mult, dacă e rege!
După o vreme, s-au văzut schimbări adânci la prințul nostru,
De parcă pietrele de moară-l rodeau în suflet pe băiat,
Așa de-adâncă-i era rana durerii lui, Doamne, cât postul
Spălării lumii de păcate că mi-a căzut bolnav la pat.
Aflând de dânsul, împăratul, și presimțind care-i durerea
Lui Făt-Frumos, a și venit iute să-l vadă, să-l întrebe:

Împăratul:

- O, dragul meu, spune-mi ce ai, înlătură-mi din gând temerea
Vreunei boli cum bănuiesc și ce dorești ca să te-ntreme?

Făt-Frumos:

- La naștere, ai spus tăicuță, că-mi dai ceva, uite-i sorocul
Promisiunii de demult, viață pe veci fără de moarte,
De-ai auzit cumva, și știi, spune-mi măcar unde e locul
Acestui dar nepreţuit… asta îți cer, dacă se poate!

ACTUL al II-lea

Povestitorul :

Nu pot să spun cum împăratul pe loc s-a întristat, sperase
Încă de-atunci să uite pruncul ce i-a promis pentru-a se naște,
Premeditând trecerea vremii, știa că va putea să-și lase
Uitate cele ce-a promis, ferm fiind a nu le recunoaște:

Împăratul:

- O, dragul tatei, am uitat, nu știu ce mi-a trecut prin minte
Și cum de mi-au ieșit pe gură astfel de vorbe, e-un mister…
Să te împac eram în stare să spun orice, cum sunt părinte
Ca tu să taci ți-aș fi promis, până și stelele din cer!
De unde aș putea, tăicuță, să îți ofer aceste lucruri?
Mă depășesc, sunt peste mine și peste stirpea omenească,
Angajamentul de atunci eu l-am făcut ca să te bucuri
De viață, dragule, de noi… și-mpărăteasa să te nască.

Făt-Frumos:

- De nu poți tată, să îmi dai ce mi-ai promis, nu-i o rușine,

Mă mulţumesc şi cu atât, urmând ca eu să-mi dau silinţa
În a prelua acest demers, să-l duc, de pot, la-ndeplinire
Ca tu să scapi de-acest blestem, spre-a-ţi săvârşi făgăduinţa.

Povestitorul:
Şi s-au rugat de dânsul: curtea, întreg palatul, boierimea,
N-au reuşit sub nici o formă ca să-l întoarcă, să-l împace
Făt-Frumos:
- Nu m-am născut să vă fiu rege, ci să străbat nemărginirea
Aflată dincolo de stele, asta mi-e dat… şi-aşa voi face!
Povestitorul:
Până la urmă împăratul convins că nu este de şagă
S-a oferit să-i fie-alături cu tot ce poate şi-i nevoie,
Să aibă haine pentru drum, merinde proaspete-n desagă,
Iar dintre caii-mpărăteşti pe cel mai bun ca să i-l deie.
Cum a intrat în grajduri prinţul să vadă murgii, să-i încerce,
Luându-i de coamă câte unul şi cu căpăstrul să-i strunească,
Au căzut toţi cum pică frunza, fără ca dânsul să se-aplece
Aşa de moi erau mânzocii: niciunul bun, ca să-l slujească!
Dorind să plece, cu-ntristare privind prin grajduri de mai este
Vreun bidiviu scăpat, probabil, în urma celor întâmplate,
Undeva-n colţ mai era unul: culcat pe paiele din iesle
Atât de slab că prinţul nostru a vrut să-l mângâie pe spate.

Simţindu-i gândul bun şi gestul, numaidecât i-a vorbit calul:
Calul Năzdrăvan:
- Ce poruncești să fac, stăpâne? Ca să te-ajut să pleci de-aice
Nu pot aşa, lungit în paie… crede-mă, eu sunt armăsarul
Cu aripi largi să-nfrunte cerul, precum am fost cândva, voinice!
Povestitorul:
Se ridică cu greu jărpanul legat de gât cu o parâmă
Prinsă de zid, să-şi deie seama şi Făt-Frumos că nu-i nebun,
Calul Năzdrăvan:
- De vrei să ai ceea ce cauţi, adu-mi, te rog, căldarea plină

Cu jar încins ca să îmi crească aripi să zbor, ca un lăstun.
De-asemeni, mergi la împăratul şi cere-i ce am să-ţi enumăr:
Coiful şi spada, buzduganul, cămaşa, scutul de oţel,
Arcul şi tolba cu săgeţi, sulița lui când era tânăr
Şi hainele păstrate-n ladă, spre-a te-mbrăca, taman la fel!
Apoi să mă-ngrijeşti, voinice, vreo şase săptămâni, în fine
Să îmi recapăt ce-am pierdut zăcând pe-aici fără putere,
Ovăz în spic te rog să-mi dai, fiert numa-n lapte cât mai bine,
Pentru-a-ţi putea îndeplini poruncile cele mai grele!

Povestitorul:

Văzându-l cât era de aprig, s-a minunat şi Făt-Frumos,
C-a mers la împărat să-i ceară exact ce-a fost povăţuit,

Împăratul:

- Îţi dau cu mare drag, tăicuţă, ce spui nu-mi este de folos,
Numai că armele din cufăr, aşa de tare-au ruginit!

Făt-Frumos:

- Nu e nimic, am să le curăţ cu mâna mea să strălucească,
De-asemeni hainele purtate le căptuşesc c-un strat de vată,
Voi izbuti, de-asta sunt sigur! Şi începu să meşterească

Povestitorul :

Cum numai el, voinicul nostru, ştia ce trebuie să facă.
De cal s-a îngrijit să-i deie zilnic căldarea cu jăratic
Şi cum înfuleca cu noduri scotea pe nări jerbe de foc,
Parc-un furnal fierbea în dânsul, că-şi încorda trupul sălbatic
Şi se-arcuia precum oţelul, gata prin jur să rupă tot.
Destulă treabă că avu vreo şase săptămâni, pe muche,
Dar izbuti să-şi ducă treaba cum i s-a spus, ba chiar mai bine,
Că năzdrăvanul meu din grajd hrănit cu-ovăz şi lapte dulce
S-a transformat într-un cal straşnic, cu patru aripi heruvime!

Făt-Frumos:

- De azi în trei zile plecăm, aştept momentul cu nesaţiu...
Vom părăsi oricum, Pământul, cale de-un ceas îi vom da roată,

Ţelul suprem e să străbatem de vom putea, întregul spaţiu
Aflat pe dincolo de Soare, nestrăbătut de om vreodată.
Presimt că undeva-ntre stele ne-aşteaptă mândrele nirvane,
Un dor de viaţă mă-năbuşă ca-ntr-un pustiu de vânt şi scrum,
Mi s-a promis ce nu se poate găsi pe-aici, măi Năzdrăvane
Aşa că îmi voi strânge-n grabă tot ce-i de luat cu noi la drum.

Calul năzdrăvan:

- Gata şi azi, eu sunt stăpâne! De porunceşti ca să plecăm
Abia aştept să-ţi fiu alături, indiferent unde vei merge,
Vom împărţi între noi totul, chiar gerul ce-o să-l îndurăm
Prin întunericul celestu', dacă de Soare ne vom pierde.
Îţi mulţumesc că m-ai ales dintre-armăsari numai pe mine
Alt prinţ, probabil, mă lăsa să zac în iesle ca să mor,
Nutrind să zbor din nou spre stele, văzându-te-ntristat stăpâne,
N-aveam cum altfel să te-nduplec, decât să ştii că-s vorbitor.

Povestitorul:

A treia zi de dimineaţă s-au strâns cu toţii la palat:
Oşteni, boieri, toată opinca venită-anume spre-a-l petrece,
Erau aşa porniţi să-l vadă pe el, copilul de-mpărat
Cu ochii-n lacrime să-l roage, că poate, totuşi, n-o să plece.
De neclintit mi-a fost voinicul. Ce soartă crudă, ce blestem
Când îşi luă pe dânsul straiul, ceru iertare mamei drage,
Se-mbrăţişă lung cu tăicuţa - cum să vă spun- acum cutem
Să-afirm că până şi ursita... nu-l mai putea din drum întoarce!
Încălecă cu grijă murgul ca nu cumva să mi-l trântească,
Trecu de poartă-ncetişor, la fel şi carul cu merinde,
Vreo două sute de soldaţi au fost aleşi să-l însoţească
Spre-a-l apăra de vreun duşman prin grija regelui-părinte.
Cum străbătură-mpărăţia, mi i-a întors până la urmă
Şi-a împărţit ce-avea cu dânsul: - mâncarea, banii,- la oşteni,
Prinţul a luat cât duce calul: merinde pentru-o săptămână,
Gândind să deie şi la alţii, cum fac bunii samariteni.

ACTUL al III-lea

Tainicul drum spre nemurire, neasemuitul zvon al clipei
Îi îmbia cu depărtarea stârnind în Făt-Frumos fiori,
Deasupra lor stelele nopţii zoreau lucind penele-aripei
Să se desfacă-n evantaie, ca să plutească printre nori.

Calul Năzdrăvan:

- Poruncă dă, să zbor, stăpâne, alege-o ţintă, numai una
Ce tu o ştii prin constelaţii, că-aici deja se-aşează noaptea,
De vom zbura cât mai departe, eu zic că prima haltă-i Luna,
Ce după culme răsărit-a; numai să porunceşti, şi-s gata!

Făt-Frumos:

- Gata de-mi eşti dii, năzdrăvane, să nu ne prindă dimineaţa
Ajunşi pe dunele Selenei, precum le văd că ne aşteaptă,
Vom poposi să-admirăm munţii întinşi pe toată-i suprafaţa
După ce-n zbor până acolo vom da ocol la cer o dată.

Povestitorul:

Şi mi-au plecat cum pleac-un vultur, bătând din aripi către soare,
Încât în urma lor văzduhul ridica pleoapele să-i vadă,
Spre răsărit zburând ca vântul, voinic şi cal într-o-ncleştare
Prin spaţiul noilor fruntarii, vroiau de lume să se piardă.

Timpul, la rândul lui părdalnic, a stat să-şi tragă răsuflarea
Privind cum trec nepăsători pe lângă dânsul, fără urmă,
Norocul este c-au ajuns, după cum ştim, urmând chemarea
Destinului ce i-a purtat nevătămaţi…, până la Lună.

Calul Năzdravan:

- Suntem pe alt tărâm, voinice, cerul cum vezi e-o pâclă neagră
Şi-un praf de oase ca făina e peste tot, îl simt în ceafă,
Poate-i tărâmul vreunui zmeu, fii pregătit că nu-i de şagă
Dragorul nopţii când va trece…, e vai de noi dacă ne află!

Povestitorul:

Doar ce vorbi că-n depărtare, pe zarea-nchisă ca cerneaua

Zbura spre dânşii fioros un zmeu din tagma lui drăcească,
Înalt cât dealul cetăţuii, prăpăd era pe cer beleaua,
Că-mi arunca pietre de foc peste cei doi să-i prăpădească.

Calul Năzdrăvan:

- Încoardă-te în şa, voinice, strânge-mă-n chingi şi ţin-te bine,
Că vom zbura şi noi spre dânsul să-l înfruntăm, avem o şansă,
Ne vom feri cumva-ntr-o parte, ascultă-mi sfatul şi reţine:
Să mi-l loveşti cu buzduganul cât poţi, în fruntea lui pietroasă.

Făt-Frumos:

- Dii, Năzdrăvane, gata sunt, îl voi lovi, n-ai nici o grijă,
Doar să m-apropii să-l ţintesc de la vreo douăzeci de paşi,
În jurul lui, dacă zbori roată, să ne ferim de câte-o schijă
Şi când voi zvârli buzduganul…, tu aripile-n jos să-ţi laşi.

Povestitorul:

S-au ridicat în slăvi ca vântul, deasupra lor cerul cu stele,
Pe dedesubt trecea dragorul scrâşnind din dinţi, tunând a ploaie,
Vijelios mi-a pornit murgul pe lateral ca să-l înşele,
Iar Făt-Frumos să mi-l lovească cum ştie el şi să-l înmoaie.
Din zbor a aruncat cu lancea, prin solzi la inimă să-ajungă
Spre-a-l linişti de-atâta zarvă, subit să-i stâmpere răsuflul,
Căzut pe dunele Selenei, întreaga zi cât e de lungă,
Aici, în soarele năprasnic erau convinşi că-şi va da duhul.
N-am avut timp nici să-nchid ochii, aşa de iute-a fost voinicul
Când a lovit cu buzduganul direct în fruntea lui de zmeu,
Străpuns de suliţă, dragorul, în zbor că şi-a găsit sfârşitul,
Urmând să se prefacă-n pulberi, nu mint, m-ar bate Dumnezeu!

Calul Năzdrăvan:

- De ce e praful fin ca pudra abia acu-nţeleg, stăpâne,
Nu eşti tu singurul războinic căutător al nemuririi,
Nenumăraţi viteji trecut-au de-a lungul anilor, văd bine,
Şi cred că pulberea cea albă-i din trupul lor, ofrandă Lunii.
Mai cred, de-asemeni, că dragorul era pe-aici un fel de strajă,

Un hop de care să nu trecem, tărâmul lui, prima-ncercare,
Aș vrea să poposim o clipă, poate găsim cumva vreo oază
Cu apă bună de băut sau vreo pădure..., până-n zare!

Povestitorul:

Și-au început să cerceteze în stânga-n, dreapta, înainte,
La pas trecând pe după dealuri vreo urmă dacă-i sau vreo apă,
Că mare foc era întrânșii încinși de pustia fierbinte,
Dorind răcoarea unei frunze, pe-aici să se odihnească-oleacă.
Cum vă vorbesc, de-odată-n ceruri a apărut de printre astre
O arătare ca lumina, o piază rea, urlând turbată,
Mama dragorului, măi neică! Că i-a murit fecioru-aflase
Și că venea, Doamne, spre dânșii, lucind precum o stea cu coadă.

Calul Năzdrăvan;

- Hai să fugim de-aici, stăpâne, uite cum zboară zgripțuroaica
Și se apropie ca glonțul plină de ură și furie,
Vrea viața noastră, sânge proaspăt, carne de om cere șerpoaica,
Să o frământe-ntr-un aluat,… din el dragorul să învie.
După cum vine dinspre Soare, noi o s-o apucăm spre Marte,
Poate scăpăm fără de luptă, plecați ne-om depărta, voinice,
Tu pregătește-ți o săgeată, spada s-o ai cât mai aproape,
Haide, și nu mai sta pe gânduri, ține de frâu și să-i dăm bice!

Făt-Frumos:

- Stai liniștit, măi Năzdrăvane, vreau s-o-nfruntăm, nu-mi este frică,
Ridică-te în zbor deasupra-i, s-o pot ținti cu o săgeată,
Moartă s-o văd, că nu mai mișcă! Asta-mi doresc, apoi de chică
Să o apuc, să-i tai plăvița, ca să rămână fără coadă.

Povestitorul:

Doar ce tăcu și împreună zburau precum o vrăbioară
Pe cerul Lunii sidefiu, purtați de-a gândului speranță,
Zburau să-nfrunte hidra nopții, zmeoaica Doamne, crunta fiară
Ce-mprăștia în jur scântei cu jeturi mari de-abur și gheață.

Mare primejdie pe capul lui Făt-Frumos, dar, ce să facă
A acceptat să se înfrunte convins de propriile temeri,

Aflat deasupra lighioanei a scos din tolbă o săgeată:
Ţintind-o-n ochi a tras cu sete, fiindcă sclipeau ca două cremeni.
Chiorî pe loc, urlând, năpasta, şi-a dat să muşte-n stânga-n, dreapta
Ca mai apoi altă săgeată să-i ia vederea întrutotul,
Apropiindu-se de hidră de gât a prins-o,-apoi cu spada
Voinicul, dintr-o lovitură l-a retezat, ca să-şi dea ortul.
Şi începu să curg-o ploaie vuind spre Marte ca turbată
Să îi înece mai, mai, stiha, de nu zburau din a ei cale,
În urma lor astrul cel roşu se albăstri, vă spun, de-ndată
Ce din înalt căzu potopul şi-l îmbrăcă cu mări şi-oceane.

Făt- Frumos:

- Dii, dragul meu, haide să mergem, că nu putem opri, vezi bine,
Aici pe astrul dimineţii e pocinog…, şi-a noastră-i vina!

Calul Năzdrăvan:

- Stai liniştit, îţi spun, voinice, ce-a fost e scris şi în Psaltire,
Oricum ai da fu să se-ntâmple, numai că noi am fost pricina.

ACTUL al IV-lea

Făt- Frumos:

- Atunci, aş zice să rămânem încă puţin, numai o clipă,
Până ce apele genunii vor fi captate-n canioane,
A patra astră de la soare, sora Pământului mai mică
De ne-o primi la ţărmul mării, pentru potop să-i cer iertare.

Calul Năzdrăvan:

- Nu avem timp să stăm, mărite, toate prin sine se îndreaptă
La fel şi Marte va renaşte cu-ntreaga-i fiinţă-n devenire,
Noi căutând eternitatea, lungul traseu ce ne aşteaptă
Abia acum îşi desluşeşte în spaţiu propria menire.
Telurul de-altfel ce ne-atrage e doar un vis, un moft al sorţii,
O închisoare-n care viaţa pulsează-n inimi neferice,
Miraj al minţii-i nemurirea, că n-o cunoaştem, ştim cu toţii
Ce căutăm e ţelul nostru..., numai că nu poate să strige!

Făt-Frumos:

- Dreptate ai, măi, Năzdrăvane, întreaga viaţa ne e zbor

Eu trag nădejde că şi Marte va prinde-un iz primăvăratec,
Ce-mi spui, te-asemeni unui dascăl deştept ca însuşi Solomon,
De parcă nu te-aş fi hrănit cu-ovăz în lapte şi jăratec!

Calul Năzdrăvan:

- Nu mai glumi, te rog, stăpâne, nu-mi ştii mirabila sorginte;
Când eram mânz, vestitul Pegas, prieten cu tata de ospeţe,
Mă aducea să văd Pământul, bogat pe-atunci, cu holde-ntinse
Numai că lăcomind verdeaţă, era să mor de bătrâneţe!
De-asemeni simt că herghelia e undeva pe cer, m-aşteaptă,
Tânjesc să pot a mă întoarce la pajiştile dintre stele,
Destinul tău cum văd, voinice, către final are-o erată
Valabilă sau nu, prin textu-i, de vrei să ştii, ceva îţi cere!
Hai să zburăm cât mai departe, să nu ne-ajungă blestemata
Consumatoare de iluzii printre mormintele lumeşti,
Duşmanul după noi să-l pierdem, căci e momentul să fim gata
De zbor. Prin univers tu haide! Şi-ascunde lumii… cine eşti!
Avem de mers câteva ceasuri până la Jupiter, stăpâne,
Cine-a trecut pe lângă dânsul nu va uita să-l onoreze,
Aşa şi noi, pe când vom trece, ne vom purta cum se cuvine
Având nevoie de-al lui sprijin, prin spaţiu să ne propulseze.

Giganticul ciclop de gaze mocnind în miezu-i tumultuos,
Nevrând să-i deranjăm copiii aflaţi la joacă prin grădină,
Să nu te sperii, de-i vezi ochiul, deşi arată fioros
Din el ţâşnesc scântei de viaţă şi curcubee de lumină.

Povestitorul:

Abia sfârşi, că de departe îi atrăgea cu-o undă astra
Prea iubitoare de copii, numai că planu-i era altul,
Să îi aducă pe orbită ca de pe ea cotind la dreapta
Cu un impuls să îi azvârle cât mai departe-n cer, gigantul.
Credeţi-mă! Aşa a fost! Nu sunt scorneli nici de-astădată,
Plutind în zbor doar ce schimbat-au cadranul fusului orar,
Şi-o forţă nemai-întâlnită i-a propulsat cât să străbată

Fără efort ultima parte din zona spaţiului solar.
Nu spun ce au putut să vadă pe-aici, la capătul de lume,
Cu feluritele-i privelişti care de care mai frumoase:
Saturn, Neptun, Uranus, Pluto venit cu un alai anume
Pân-la hotar să-apuce-n pripă căldura ultimelor raze.

Calul Năzdrăvan:

- Abia acum vom găsi drumul cel bun prin spaţiile vaste
Către tărâmul nemuririi, alean al sferelor celeste,
Mirajul lui ne va transmite plasmodieri iconoclaste
Ca să putem scăpa de rele şi de orbitele funeste.
Eteru-nvârte constelaţii dispunse-n forme să-nţelegem
Tipare oarecum asemeni alcătuirilor lumeşti,
Drumul de mers spre nemurire ne este dat să îl alegem
Fără să ştim că veşnicia-i… un front de lupte sufleteşti.
Îmi bate inima, voinice, o undă tainică ne trage,
Miros de flori şi iarb-adulmec deja, presimt, suntem aproape…
Nu văd nimic, totuşi, genunea are-un miros care îmi place
Deschide ochii,… am ajuns în ţara vieţii fără moarte!

Povestitorul:

Pluteau în zbor pe-un plai întins şi-o vreme ca de primăvară
Îi îmbăta c-un vânticel iscat de zările senine,
Foarte-obosiţi, voinic şi cal, încet pe câmp se aşezară,
Dorind să steie-a se-odihni…, printre savorile divine.

Au adormit ne-ntinşi, vă spun, cât patru zile pe Pământ,
Numai că-n astă parte-a lumii e-o dimineaţă permanentă,
Nici cald, nici frig, doar o răcoare plăcută, fină, fără vânt
O adiere cu miresme din flori de tei, de crin şi mentă.
Din somnul greu ei s-au trezit uşori ca fulgul de mătase
Căci pe-oboseala care fu intraseră-n pământ de-un stânjen,
Cu mâna dreaptă Făt-Frumos s-a şters la ochi, trosnind din oase,
Văzând cât e de vigorat, sclipindu-i faţa ca de înger;
La fel şi murgul, binişor că mi-a venit bătând din aripi

Lângă stăpân la vreo trei paşi, ca nu cumva să mi-l încurce…

Calul Năzdrăvan:

- Fii pregătit de ce ne-aşteaptă, ne-am odihnit destul, mărite,
Mai este-un hop ce va să-l trecem şi-apoi să vezi ce bine-om duce!
Numai să fim atenţi pe cale, căci veşnicia e păzită
Grozave fiare stau la pândă prin codri-ntunecaţi, ştiu bine,
Deja eu am un plan s-ajungem la casa ce ţi-a fost sortită
Încalecă! Strânge de hăţuri şi ce va fi… lasă pe mine!

Povestitorul:

Încălecă iute voinicul, trase de chingi, de ham, de frâie,
Atent îşi potrivi piciorul în scări, lipit de subţioară,
Apoi îşi strânse-n jur chimirul, ca toate armele să-i fie
Cât mai aproape, la-ndemână, pentr-o izbândă mai uşoară.
Şi mi se ridică-armăsarul în zbor, cu forţă, din picioare
Bătând din aripi prinse vântul ca ajutor spre nalt să urce,
Vuia în depărtări pădurea şi fremăta de-atâtea fiare
Cu gâturile lungi prin ramuri, gata oricând de trup să-i muşte.
Deasupra lor rotea voinicul spada cu sârg, ca să le taie
Pe cele ce-ajungeau la dânşii, el pe sub aripi să se-aplece,
Sălbăticiunile pădurii, cu gurile pline de zoaie
Ţipau cu poftă la cei doi, pândind momentul să-i sfârtece.
Şi mi se ridică spre nalturi cât mai departe, Năzdrăvanul,
Încât să vadă-n largul zării palatul mândrei veşnicii,
Urlau de ciudă zmeii nopţii privind cum scapă pământeanul
Şi cum din cer coboară prinţul…, la porţile palatului.

ACTUL al V- lea

Povestitorul:

Apăi să vezi atunci, neicuţă, ce gălăgie, ce vâltoare
Mi s-a făcut când Făt-Frumosul a deschis poarta la palat,
De cum pe prag a pus piciorul la fel şi codrul în mişcare
A început s-asmută şerpii după feciorul de-mpărat.

Norocul lui a fost cu-o zâna venită grabnic pân' la dânşii,
Să vadă ce-i, şi să îi scape. Ştia întreaga lor poveste,
Mai mult de bucurie zâna, că au venit, şi-a strâns supuşii
Adică fiarele pădurii, spre-a le-mblânzi, căci, aşa este
A fost părtaşă când copilul cel nenăscut plângea în burtă
Şi nu vroia să se sloboadă! Citindu-i viaţa după soarte,
Ea l-a convins pe împăratul ce va să spună, să promită
Copilului pentru-a se naşte: "Viaţă pe veci, fără de moarte!"
Ei i-a fost drag nespus de dânsul, de-altfel chiar interesată
Peste genuni stăpân să pună un bărbat tânăr şi frumos,
Fiind trei surori mai tinerele, vroiau şi dânsele să aibă
Un împărat peste fruntarii, vrednic la tron şi bun de soţ.

Cum era zâna mai năltuţă, subţire, fină, mlădioasă,
Cu ochi albaştri ca şi marea, adânci cât să nu-i poţi cuprinde,
O sumedenie de gânduri isca prin talia-i frumoasă
Că amorţeai numai privind-o… cu limba mestecând cuvinte.
De cum ajunse pământeanul în preajma dânsei, mai aproape,
Se-opri de-ndată tărăboiul a mii şi mii de lighioane,
Pe patru rânduri, după neam, la jgheaburi s-au înşirat toate
Ca să primească cumineţele de la stăpâna lor mâncare.
Cam două ceasuri dură zarva, până ce ultima jivină
Şi-a terminat din troc tainul să vină rândul celor doi:

Făt- Frumos:

- Te-mbrăţişăm şi-ţi mulţumim din suflet, preafrumoasă zână,
C-ai apărut taman la timp, altfel…, meniul eram noi!

Zâna destinelor:

- Bine-ai venit pe-aici, voinice, stai liniştit, nu-ţi fie teamă!
Cum aţi ajuns, cunosc, ştiu bine precum te văd şi mă priveşti,
Tărâmul vieţii fără moarte ce ţi-a fost dat să-l calci, bag seamă
S-a hotărât să te primească şi-aici vei sta cât îţi doreşti!

Te rog, descalecă şi intră fără de griji prin tot palatul
Oricum, ai reuşit, voinice, să-nfrunţi cărări nemai-umblate,

De când ai părăsit Pământul ştiam că va veni-mpăratul
Ales de noi să-mpărăţească tărâmul vieţii fără moarte.

Povestitorul:

Cu-aplecăciune Făt-Frumos, văzând minunea de muiere,
Se-apropie să îi sărute mânuţa-i albă ca o coală,
Gura lui slobodă, - omenească, de cum atinse fina piele
Dezlănţui fiori de-amor…, gata să pice de-ameţeală.

Zâna destinelor:

- Vino-ţi în fire, voinicele, fii mai bărbat la o adică
Şi eu te vreau, doar sunt femeie, că mă doreşti, e de-nţeles,
Pe lângă zânele-mi surori din toate trei, sunt cea mai mică
Fără de voia lor n-am cum, să-ncurajez al tău demers.

Făt-Frumos:

- Ce zi frumoasă, fată scumpă, du-mă la dânsele degrabă
Pentru-a le spune adevărul, fără vreo altă nerozie,
Părerea lor dacă contează, pe cât îmi eşti mie de dragă
Te-asigur că am să accept orice, numai să-mi fii soţie!

Povestitorul:

Uşor se-apropie voinicul, luă zâna-n braţe ca pe-un fulg
Cu bunăvoia ei bag seamă, văzând cum stă fără să fugă,
O dezmierdă gingaş flăcăul şi-apoi cu buzele-ndelug
Se alipiră ca doi fluturi surprinşi de flori când se sărută.
Pe Năzdrăvan mi-l sloboziră să pască iarba pe coclauri
Până la graniţa celestă, păzită fiind de lighioane,
C-a fost numit administrator peste pădurea cu balauri
Era şi el un fel de rege, nu pot să spun altceva, Doamne,
Şi să mi-i vezi pe-ndrăgostiţi cum se plimbau strâns de mânuţă
Ca toată lumea să-nţeleagă ce e, ce trebuie să facă,
Surorile zânei-mirese şi-au dat acordul de voinţă
Ca la palat să-nceap-o nuntă, aşa cum n-a mai fost vreodată.
Pe îndelete, Făt-Frumos a prins tot rostu-mpărăţiei
Înscăunat în toată legea pe tron ca ţara să conducă,
De la-nceput a fost în stare să-nvârtă roata veşniciei

Cu două mâini ca pe un ceas, la timp clipita să erumpă;

Atât avea de făcut dânsul, arcul de timp să îl armeze
O dată-n zi de dimineaţă ca nu cumva să se oprească...
Către sfârşitul săptămânii, mergând prin codri să vâneze
Lăsa la tron câteva zâne, alese de împărătească.
I se spusese să colinde toţi codri din împărăţie
Numa-ntr-un loc să nu ajungă, anume-n Valea Plângerii,
O vâlceluţă-ncântătoare cu căpriori, mistreţi, să ştie
A n-o străbată din greşeală, că îşi va pierde îngerii.
A ascultat şi-i era bine, încet, încet, se deprinsese
Cu noul trai fără de grijă, fără dureri, nici gând de boală,
Aşa-i zburau de-a valma anii, tânăr era precum venise,
Ba parcă mai voinic, mai sprinten, slujit de draga-i soţioară.
Până-ntr-o zi când, o zvârlugă de iepuraş l-a scos din minte,
Că-a tras vreo trei săgeţi aiurea fără măcar să îl atingă…
De supărare, Făt-Frumos luându-o la goană înainte
Aşa s-a dus, că s-a trezit… pe valea cea năpăstuită.

Acolo a mai tras o dată şi, gat-a fost! Mare scofală,
Că nici prin gând mie ca om nu mi-a trecut ce-o să se-ntâmple
La fel şi vânătorul nostru, a zăbovit până spre seară
Vrăjit de-a luncii feerie: cu urşi, cu căpriori şi ciute.
Într-un târziu şi-a luat vânatul să se întoarcă la palat
Când, ce să vezi? O amintire mi l-a lovit ca o nuia,
Precum că şi-a lăsat părinţii cu sufletul neîmpăcat
Undeva-n timp, în voia sorţii… fără-a mai şti de ei ceva.
N-a îndrăznit nimic să spună întors la zânele măiestre
Despre-ntristarea fără margini ce din senin că l-a cuprins,
Împărăteasa suspicioasă de-a lui schimbare fără veste
L-a întrebat îngrijorată pe unde-a fost, ce-are de zis?
Că se citea pe chipu-i palid o încleştare fără seamăn
Şi cum sub pleoape avea lacrimi scurse din viţa-i pământească,

Zâna destinelor:

- Nefericitule! O, Doamne, ţi-ai întâlnit destinul geamăn
Aflat în valea disperării, pândindu-te… să te-amăgească.

ACTUL AL VI-lea

Făt-Frumos:

- Fără să vreau am trecut valea după un iepure, regret
Greşeala care-am săvârşit-o să nu te-ascult, zână, mă iartă
Din neatenţie eu, nu ştiu pe unde-am fost şi nu-nţeleg
Mâhnirea înfricoşătoare ce m-a cuprins aşa, deodată !
Că mă topesc, văzând cu ochii, pe de-a-n picioarele-a, să mor
Şi nici de tine să mă lepăd, o, fată dulce…, nu mă-ndur,
O clipă-aş vrea să pot ajunge l-ai mei părinţi, le sunt dator
Să îi mai văz măcar o clipă! Şi-am să mă-ntorc, zână, îţi jur!

Zâna destinelor:

- Părinţii tăi, de vrei să ştii,nu mai trăiesc, alungă-ţi gândul!
Sute de ani poate trecut-au de când sunt morţi, tu înţelege,
Priveşte fusul veşniciei. Din el îşi face gheme timpul,
Sigur îţi spun că adânc doarme, pe undeva… bătrânul rege !
Rămâi cu noi lângă genune, nu vreau să-ţi spun ceva de rău…
Însă mă tem de-a ta plecare, că înapoi n-ai să mai vii,
E peste mine ce se-ntâmplă, curg seminţiile spre hău
Numa-ntr-un sens, fără oprire, l-adresa unde vor pieri.

Doresc să stai, aici ţi-e locul, ne împreună un vlăstar
Rod al iubirii ce ţi-o port o, dragule…, curând voi naşte!
De-acum îţi spun, va fi băiat, aşteaptă pân’ să-l vezi măcar
Să-ţi afle chipul dacă pleci, ca să te poată recunoaşte.

Făt-Frumos:

- Fii fără grijă, că mă-ntorc, mă voi grăbi, nu am să preget
Nici o secundă pe pământ: aici mi-e casa, viaţa, locul,
Vreau să mă lepăd de tristeţe, de dor să scap; cum dai din deget
Ai să mă vezi din nou acasă, atunci când va veni sorocul!

Povestitorul:

L-a mai rugat apoi şi calul, de-asemeni, fiarele pădurii
Ce se-nvăţaseră cu dânsul recunoscându-l printre paltini,
Degeab-au fost acestea toate! L-ardea în piept flacăra lumii,
Glasul de sânge părintesc..., sfâşietor până la lacrimi.

Calul Năzdrăvan:

- De vrei să pleci, eu te voi duce numai cu-o singură-nvoială:
Cum vom ajunge pe pământ şi te cobori, nu stau un ceas!
Am să mă-ntorc numaidecât ce pui piciorul pe vreo scară
Ori pe altceva pân' la tron: stăpâne-acolo-am... să te las !

Făt-Frumos :

- Cu dragă inimă primesc, dacă mă duci, aşa să fie!
Numai să scap de-al mamei dor ce m-asupreşte, Năzdrăvane,
Când vom ajunge pe Pământ, aş vrea să ţin o liturghie
Pentru părinţii-mi petrecuţi…, la locul de înmormântare.

Povestitorul:

Vă spun că n-au mai stat pe gânduri, ştiau ce trebuie să facă
Până la casa părintească, luând în calcul tot traseul,
Mai greu a fost cu-mpărăteasa, că nu vroia să se despartă
De Făt-Frumos în niciun chip, aşa-i era de drag flăcăul !
În fine-şi luară rămas bun cu dragoste unul de altul
Şi-ncălecă pe murg voinicul, strânse de frâie cu putere,
Avea alături buzduganul, spada la şold, în spate arcul
Şi tolba plină cu săgeţi, gata să zboare printre stele.
S-au înălţat uşori ca fulgul peste pădurea cu balauri
De-altfel cu toţii mi s-au strâns într-o poiană să-i petreacă,
Căci le părea nespus de rău şi se-auzea de printre ramuri
Jelind o hidră până-n cer... dup-armăsarul ei de joacă.

Spre înalt zoreau ameţitor, de parcă cineva din spate
Îi antrena într-un curent cu vânt din părţi, un fel de vrie,
O forţă înspăimântătoare din spectrul lumii-ntunecate
Mi i-a împins ca să-i azvârle, cât mai departe-n galaxie.

Purtaţi de timp treceau ca visul sau ca ispravnicul de gând
Aşa zburau prin constelaţii spre mărginimile etere,
Iţeau lumini pe ici şi colo, scăpăra vremea ca şi când
Puncta pe drum, din loc în loc, răscrucea mândrelor ei stele.
Vroia să vadă şi cei doi calea de mers printre spirale
Pân' la tărâmul sorocit lui Făt-Frumos de a se-ntoarce,
Pe axul drumului parcurs, însemnele zodiacale
Se înşirau ca într-un film spre-a le vedea şi recunoaşte.
Ce să vă spun, că au ajuns până la Pluto-ntr-o clipită
Şi că de-aici mi-a început secunda timpului să bată,
Întreaga zonă de hotar, Neptun pe cercul lui de-orbită
Mi-a stat în loc preţ de un ceas, cu bucurie să-i revadă ;

Se-apropiau încet-încet, zburând întins către lumină,
Atraşi de Soare şi-al lui foc spre vatra casei părinteşti,
Intraţi pe noul fus orar, cu axu-n gena-i rădăcină
Lucra adânc în voinic timpul, după preceptele lumeşti.
Că-ndată a simţit la coaste răceala aspră cum îl strânge
Şi că în trup i-apar schimbări, s-a prins de şa cu îndârjire:

Făt-Frumos:

- Dii, Năzdrăvane, că mi-e frig! Iuţeşte-ţi zborul înainte,
Am îngheţat lângă Uranus, şi-ajută-mă să-mi vin în fire!

Calul Năzdrăvan:

- Eu mă grăbesc după puteri, fii liniştit că vom ajunge,
Priveşte-n faţă la Saturn, străluce ceva prin inele,
Ne urmăresc păsări de foc, o adiere mă atinge
De la o aripă trecând, pe lângă noi… zboară spre stele!
Ce-a fost, ce e, nu ştiu, stăpâne, alt timp trăim, e-o altă eră,
Tu ai cerut să ne întoarcem stăruitor din paradis,
Cu-acelaşi sentiment şi viaţa, prin sine însăşi pasageră
A evoluat ca să-şi trăiască, speranţa ultimului vis.

Povestitorul:

Multe pe drum aveau să afle, scrutând distanţele astrale

Fiindcă-ntre timp eternitatea i-a-ndepărtat de joc şi reguli,
Trei ani solari prin constelaţii cât mi-a durat a lor plecare
Aici au curs, fără-ndoială, bătuţi pe muche: şapte secoli.
Să fiu mai clar: schimbări majore au avut loc, cum să vă spun,
Un alt miros, altă lumină, alte dorinţe-au resimţit,
Trăgeau în piept damf de pucioasă, eterul, spaţiul dimprejur
Avea alt gust şi-altă aromă, de când Pământu-au părăsit.

Făt-Frumos:

- Cum de se poate una c-asta? Nu înţeleg ce se petrece,
Respir mai greu şi-ndemânarea în tot ce fac mai grea îmi este!

Povestitorul:

Vorbea cu sine Făt-Frumosul de teamă să nu i se-aplece
Rotit de vortexul stelar ce-l atrăgea spre bătrâneţe.

Calul Năzdrăvan:

- Ştiu ce gândeşti, te rog, stăpâne, fii mai bărbat la o adică
În Valea Plângerii avut-am şi eu ca tine-aceleaşi gânduri,
Acelaşi dor de-a mă întoarce acas', precum o păsărică
Măcar sa văd dacă părinţii îmi mai trăiesc şi dacă-s singuri.

ACTUL al VII-lea

Povestitorul:

Câteva ceasuri au trecut, într-un tandem ameţitor,
Până la Jupiter, gigantul, pentru cei doi ca să ajungă,
Scrutându-şi zarea orbitală, gata oricând de ajutor
Străjer al Soarelui, ciclopul, cu greu pe cer le-a dat de urmă.
Deşi nu mai aveau nevoie acum la-ntoarcere de dânsul,
Cum erau traşi de firul vieţii cu-aceeaşi forţă spre izvoare,
Au fost atenţi ca pe orbită, cumva, să nu le schimbe cursul
Şi să mai stea cu el o vreme... să-ncingă două, trei, taclale.
Oricum i-a petrecut cu cinste astrul de gaze-i părea rău
Clipind din ochi, gata să plângă emoţionat, fără-ndoială!
Bătea din aripi Năzdravanul, parcă din ce în ce mai greu,
Simţind cum Făt-Frumos din şauă era să pice de-oboseală.

Calul Năzdrăvan:

- Ridică-ţi fruntea către Soare, îndreaptă-te, te rog, stăpâne!

Povestitorul :

Dezmeticit, îndată prinţul a tresărit furat de vise,
Ca omul temător de altfel a strâns cât a putut de frâie,
Fără-a-şi da seama că-ntre timp părul pe umeri îi albise!

Făt-Frumos:

- Dii, Năzdrăvane, gata sunt, nu-ţi fie teamă că-am să cad,
Preabunule frate de cruce, prin aste locuri depărtate,
Încet, încet, ne-apropiem de locul unde ne-am luptat
Cu zgripţuroaica cea nebună şi-aş vrea să ştiu ce e pe Marte!

Povestitorul:

A patra astră de la Soare, sora Pământului mai mică
Spera şi dânsa că se-ntorc măcar o dată să-i mai vadă,
Plină de viaţă acum steaua îi aştepta la o adică
Cu un surâs primăvăratec printre-ai săi nori de promenadă.
Oraşe mari, înfloritoare, grădini pe plajele întinse
Mi-au răsărit lângă oceanul umplut de la un ţărm la altul,
Ce transformări s-au făptuit, prin gând deloc nu le trecuse
Că omenirea-n şapte secoli, pe Marte şi-a sporit regatul!
Au întrebat, în stânga-n dreapta, despre ce e, ce-a fost, să ştie
Dacă de dânşii ai lor semeni au auzit ori au vreun bai,
Văzând un cal cu patru aripi şi un bărbat ca o stafie
Cu toţii-n jur că mi-au rămas plini de uimire, fără grai.

Calul Năzdrăvan:

- Hai să plecăm cât mai e timp, nu zăbovi, te rog, stăpâne,
Că ne-am îndeplinit menirea aşa cum văd, şi ne-a fost scris,
Dacă tăicuţa-l tău, odată, nu s-a ţinut de promisiune
Speranţa că-l vei prinde-n viaţă în tine încă nu s-a stins!

Povestitorul :

S-au ridicat şi-au străpuns norii, împinşi de-un vânticel din spate
Cu barba albă pân-la piept zbura-mpăratul cel viteaz,

De-a dreapta lor, Calea Lactee. În faţă Luna, jumătate
Din drum că le lumina calea, ca o făclie de privaz.
Pe lângă ei treceau adesea păsări de fier, oglinzi, antene,
Se dezvoltase omenirea cât au lipsit prin zări celeste,
Cuprinsă de aceleaşi temeri, de ţărna morţii pământene
A evoluat să-şi stingă omul în neant pornirile-i tempeste!

Calul Năzdrăvan:

- Aici am doborât drahorul, parcă-a fost ieri, îmi amintesc
Cum a căzut în mii de bulgări întins ca ploaia peste Lună,
Nisipul fin, praful de oase, cernut-a spiritu-omenesc
Ca slavă lumii la fruntarii, întregul spaţiu să supună.

Povestitorul:

Văzând oraşe pe Selena, se întrebau fără-a-nţelege
Cum e posibil printre stele cât au lipsit, ei fiind în zbor,
Timpul aici să curgă altfel, pe un alt rit, cu-o altă lege
Prin ea nicicum să nu mai poată a se întoarce-n vremea lor.
Ei bine, după ce principii secunda cerne veşnicia nu putem şti
Nici pe departe! Oricum, umila noastră fire dorind să îşi învingă teama
Se pune stavilă la vremuri, frânează dreptul de-a trăi
Şi-al altora, dacă se poate!Ce-i şi mai trist, nu ne dăm seama!

Făt-Frumos:

- Să ne grăbim dii, Năzdrăvane, mă dor picioarele, iar barba
Până la brâu că mi-a crescut, mare necaz la-ntors ne paşte,
Asta presimt, că-mbătrânesc, mi-e tot mai greu să zbor o, Doamne,
De altfel sunt şi-ngrijorat dacă vreun om ne-o recunoaşte.

Povestitorul:

S-au ridicat la fel de greu, cum să vă spun, ne-ncrezători
În a găsi împărăţia cum o ştiau de la plecare,
Pământul, zarea de lumină, albastrul cer de printre nori
Mi l-au condus pe Făt-Frumos pân-la hotarul ţării sale.

Aici, alţi oameni, noi oraşe şi cele vechi erau schimbate,
Pădurile de-odinioară au dispărut cât vezi cu ochii,
Hotarul de la-mpărăţie cândva cu turnuri de cetate

Vă jur că în pământ intrase în ăst' răstimp, vreo patru metri !
Au căutat cu multă trudă să dea de porţile regale,
De unde scările de piatră-i urcau la mândra cetăţuie,
Ce-au mai găsit? Praf şi ruină. Un zid de-a doua în picioare
Mai încerca să sprijinească ceva ce-a fost şi-acuma nu mai e.
Descălecă încet moşneagul pe colbu-n care se născuse
Cu mare grijă de-astă dată, păşind prin buruieni şi cioate,
Cum se văzu fără povară, numaidecât, calul îi zise:

Calul Năzdrăvan:

- Eu mă întorc, nu stau, stăpâne! De vrei să mergi acuma, haide!

Făt-Frumos :

- Rămân, tu du-te sănătos! Nădăjduiesc că m-oi întoarce,
Stai să-mi opresc şaua şi hamul cu-al tatei arsenal de arme,
Dacă-ai să-ajungi pân' la genuni şi prinzi momentul când se naşte
Feciorul ce mi-i hărăzit, de el s-ai grijă..., Năzdrăvane!

Nicio secundă n-a mai stat şi de pe loc că şi-a luat zborul
Spre nemurire Năzdrăvanul, vestitul Pegas românesc,
Îndată-a izbucnit în lacrimi, de cum şi-a îndreptat piciorul
Eroul nostru, Făt-Frumos, spre sala tronului regesc.
A zăbovit câteva ceasuri să mai găsească vreo cămară
Sau vreun însemn oricât de mic, de care să-şi aducă-aminte,
Moloz şi piatră de fundaţii era întreaga rostuială
Că l-au trecut fiori de foc, văzând că toate-s şubrezite!
A căutat în stânga,-n dreapta, cu barb-aproape de călcâie
Până ce-a dat de o lădiţă sub o grămadă de-orozan,
Dorind să vadă ce-i întrânsa, a luat-o-ncet să o descuie:

Moartea:

- Bine-ai venit, dragă-mpărate! De-ntârziai, mă prăpădeam!

Povestitorul:

Apoi, o palmă-i trase Moartea, de cum se ridică din ladă,
Să-i şteargă de pe ochi şi umbra ultimei raze de lumină,
Orbecăind prin întuneric bătrânul rege, stors de vlagă,
De-a dreapta tronului căzu… şi-ndată se făcu ţărână.

x

Vă rog să credeţi, dragii mei,
Nu sunt minciuni ce s-a-ntâmplat!
Priviţi cu-atenţie în jur
Fiindcă ce-am spus..., e-adevărat.

P.S

Atunci când niciunul din visele tale sau nimic din cele închipuite nu le-ai putut transforma în realităţi palpabile, te asigur că îţi va rămâne pe mai departe credincioasă...
efemera speranţă.

De acelaşi autor :

1. Armonie divină - poezii, Editura Călăuza v.b., Deva 2010;
2. Îngerii nopţii - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. Interferenţe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva,2013;
6. Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăştie,2014;
7. Revelaţiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăştie, 2015;
8. Insomnii - meditaţii existenţiale, Editura Emma, Orăştie 2015;
9. Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;

CUPRINS

PREFAȚĂ 5
CRĂIASA ZORILOR 11
TAINELE PALATULUI DE CLEȘTAR 35
... ȘI VIAȚĂ FĂRĂ DE MOARTE 61

Volum recomandat
de
ASOCIAŢIA
CULTURAL-EDUCAŢIONALĂ ŞTEF
Preşedinte - Ştefania Adela NEDELCU

Tel: 0744 495 186

Dezorientat dacă te simți prin labirintul vremurilor întoarce-te cu adânc respect la izvoarelor nației tale și bea cu nesaț din marea lor înțelepciune, pentru că numai așa te vei bucura și tu, în sfârșit, să cunoști drumul cel bun până la destinația care ți-a fost hărăzită.

Editura STEF
DROBETA TURNU SEVERIN

În ordinea celor 10 volume tipărite, parcă se cerea şi o asemenea carte, fiindcă Dumitru Dumitrescu îmbină armonios lirica contemporană cu poezia populară, prin punctul comun al sevei care o străbate. Şi fiindcă toate elementele adevăratei poezii se regăsesc în paleta multicoloră a peisajului natural, poezia modernă nu poate să existe fără a se raporta la tradiţiile şi habitatul acestui popor, cu satul arhaic mai înainte de urbanism, mai înainte de deschiderea spre universal. Plecându-se de la elementele tradiţiei populare, arta regăseste mereu resurse de a se reface şi a se reînnoi. În cazul nostru drumul de la basmul popular spre teatru şi poezie este unul extrem de prolific şi asta se simte cel mai bine în poezia din acest volum.

Poet modern, dar şi „condeier plugar", Dumitru Dumitrescu le reprezintă cu cinste pe amândouă: iubeşte cartea, la fel cum iubeşte poezia, pe care o respiră, la fel cum iubeşte tradiţia satului, cu toate poveştile lui. Copil al satului, poetul şi-a păstrat rădăcina încrustată adânc în orizontul lui spiritual, chiar dacă cărările vieţii au devenit urbane. Bun culegător (descântece, cântece şi poveşti) nu m-ar mira deloc ca un viitor volum să ne încânte cu alte „valorificări" din gama nesfârşită a producţiilor noastre populare.

Dr Maria Mândroane, etnolog
Muzeul Satului Bănăţean, Timişoara

978-606-991-101-3